

LŐRINCZ L. LÁSZLÓ: **A százhetvenedik ország**

Mir hónap első idejében került sor a P-2 kutató-csoport beszámolójára. Ragnak, a csoport vezetőjének már napok óta gyorsabban vert a szíve, ha a beszámolóra gondolt.

Még akkor is, hogy ha egy olyan vacak és távoli objektum megfigyelésével kellett foglalkoznia, mint a T-14.

Amikor jó néhány hónappal ezelőtt megkapta a feladatot, nem túlságosan lelkesedett érte. A jobb objektumokat a nagyobb csoportok dörzsöltebb vezetői elhappolták előle, s neki nem jutott más, csak az a nyomorult T-14. Messze is volt, sápadt is volt, a szondákat is pontosabban kellett irányítania, mint a többieknek. Ráadásul csupa új és tapasztalatlan segédmunkatársat osztottak a keze alá, akiknek minden számítását háromszor is ellenőriznie kellett.

A hónapok, ha nehezen is, de végre elmúltak. Annyi információt szedtek össze a T-14-ről, amennyit csak tudtak. Most pedig ott álltak a Bizottság előtt valamennyien, a segédmunkatársak is, és Rag izgatott ciripeléssel ismertette az eredményeket.

A segéd munkatársak alig merték mozgatni a csápjákat, szinte megbénította őket a félelem, hogy a nagy hatalmú Bizottság esetleg kivetnivalót találhat kutatásaikban. Némán ültek, és csak befelé ciripeltek. A Bizottság fel sem tekintett az előtte heverő papírhalomból, unottan hallgatta a jobb sorsra érdemes kutatót. Rag éppen a szondákkal kapcsolatos manipulációikat ecsetelte ékes ciripeléssel, amikor a Bizottság egyik tagja viharos csáplenetéssel félbeszakította:

- Köszönjük a felvilágosításait, Rag kolléga. Hm! Megengedi, hogy kérdezzek valamit? Csak a forma kedvéért, természetesen.

- Hogyne, csak tessék - készségeskedett Rag.

A kérdező belebújt a papírokba, majd nagy sokára kiemelte közülük a fejét.

- Izé... hogy is hívják az objektumát, Rag kolléga?

- T-14-nek.

- És az ottaniak nyelvén?

- Hát... Földnek.

- Hm! Elég barbárul hangzik.

- Ó, ennél sokkal több neve van... ez csak egy a sok közül. A bizottsági tag felkapta a csápját.

- Azt akarja mondani, hogy a T-14-en sokféle nyelvet használnak?

- Hát... elég sokat. Mindnek a megfejtésével nem is bíbelődtünk. Csak a legfontosabbakat ismerjük.

- Hm! Ezek szerint még nem értek el a világnyelv használatának a fokára. Roppant érdekes.

Rag nyelt egyet, mert el akarta mondani, hogy van a Földön is világnyelv, nem is egy. Végül is nem mondta: utálta a felesleges ciripelést.

- Mi a helyzet az országokkal? - kérdezte a Bizottság kíváncsi tagja. - Ahány nyelv, annyi ország?

- Hát úgy nagyjából - mondta meggyőződés nélkül Rag. - Van olyan nyelv, amelyet több országban is beszélnek. Van olyan ország, ahol viszont száznál is több nyelvet. Igen, ez a helyzet.

- Érdekes - rázta meg a csápját a bizottsági tag. - És hány országuk van, ha tud rá válaszolni?

- Természetesen tudok - mondta Rag. - A jelenlegi állás szerint 169, illetve 170.

- Százhatvankilenc vagy százhetven?

Rag kelleetlenül belefogott a magyarázatba. - Százhatvankilenc dinamikus és egy statikus. Az összesen százhetven. De a valódi mégiscsak százhatvankilenc.

A bizottság valamennyi tagja felemelte a csápját; ki érdeklődéssel, ki bosszúsan. Rag körül megfordult a világ, és érezte, hogy óriási bakot lőtt. A végén még felelősségre vonják felületes munka miatt, de hát mit kezdjen a tojásból még éppen csak hogy kikelt segédmunkatársakkal!

- Mi az, hogy dinamikus és statikus? - kérdezte egy másik tag, és Ragra meresztette a szemét. - Dinamikus vagy statikus?

Rag sóhajtott, és újabb magyarázatba fogott.

- Az úgy van, hogy százhatvankilenc ország lakói dinamikusak, azaz mozgásképesek. A maradék egyetlen országéi pedig mozgásképtelenek. Statikusak.

- Nyomorékok? - kérdezte valaki.

- Hát... nem - mondta bizonytalanul Rag. - Az a helyzet, hogy nincs tudatuk. A Földön azt mondanák, hogy nincs lelkük.

- Tehát nem élőlények - szögezte le a Bizottság elnöke.

- Igen... Ekörül nekünk is vitáink voltak egymás között - mondta már mindenbe beletörődve Rag. - És az az álláspont alakult ki a viták nyomán... hogy élőlények, csak nincs tudatuk.

- Hülyék? - kérdezte nyugtalanul a Bizottság titkára.

- Hát... nem is tudom. Nem hülyék. Az a hülye, akinek sérült a tudata. Ezek mozdulatlanok, és... nincs tudatuk. Nem tudnak gondolkodni... nincs lelkük.

- Biztos, hogy helyénvalók a megfigyeléseik, Rag kolléga? - kérdezte az egyik menő kutatócsoport vezetője leplezetlen rosszindulattal.

- Egészen biztos - mondta most már indulatosan Rag. - A körülményekhez képest - tette aztán hozzá, és a segédmunkatársak "tapasztalatára" gondolt.

- Hm! - mordult fel a Bizottság elnöke, majd izgatottan kimeresztette valamennyi gömbszemét.

- Alighanem valami érthetetlen jelenséggel állunk szemben. Alighanem kötelességünk megvizsgálni a dolgot, kollégák... Alighanem...

- Talán bízzuk Rag kollégára a dolgot! - szakította félbe meglehetősen tiszteletlenül az elnököt a titkár. - Rag kolléga majd elmondja, persze rövidre fogva, hogy mi a helyzet ezekkel a statikus izékkal kapcsolatban, és mi a viszonya a dinamikusoknak a statikusakhoz, és az izé... vigye el a Kibikut, már én is összekeverem az egészet. Nos, Rag kolléga?

Rag megigazította a gallérját, és lejjebb tekerte a vérnyomás-kiigazítóját. Igazán nem hiányzik, hogy éppen Itt, a Bizottság ülésén üsse meg a guta!

- Hát az úgy van - kezdte -, hogy az országok nagyjából egymás mellett vannak. Mármost a dinamikusak. Amelyekben a lények - saját nevükön emberek - mozognak. A statikus ország azonban az egyik óriási, dinamikus közepén van... vagyis a belsejében. Ott vannak a mozdulatlan lények.. - egyik kutatóm szerint a dinamikusak rabszolgái.

Az elnök felszisszent, s a felháborodás moraja futott végig a hallgatóságon is. Rabszolgák! Hiszen ez az intézmény sok ezer hónap óta tilos mind a tizenhét galaktikában.

- Mire alapítja azt a szörnyű tényt, hogy a statikus lények a dinamikusak rabszolgái?

- Ahogy bánnak velük - mondta Rag.

- És hogy bánnak velük?

- Kihasználják őket. Kihasználják, hogy nincs tudatuk... bizonyos mechanikus mozgásra készítik őket!

- Tehát Ők is dinamikusak lesznek - mondta valaki megnyugodva.

- Sajnos nem - cirpelt idegesen Rag. - Az ő mozgásuk nem biológiai, hanem mechanikai. A dinamikusak mozgatják őket... Azonban ez a mozgás nem a lényükből ered, hanem a dinamikusak praktikai hozzájárulása.

- De miért?! - visította egy hang.

- Mert... kihasználják őket - ismételte Rag. - Rájuk ülnek, és vitetik magukat velük. Rájuk másznak, és bántalmazzák őket... Mit tudom én! - fakadt ki aztán. - Rövid volt az idő pontosan megfigyelni mindent. Rabszolgák és kész! Ki vannak szolgáltatva a mozgóknak.

A Bizottság hallgatott, és lázasan törte a fejét. Rövid csend után az elnök foglalta össze valamennyiük véleményét.

- Hm! A Bizottság véleménye az, hogy ez a bánásmód ellentmond a tizenhét galaxis minden törvényének. Egy cirpelés mint száz: segítenünk kell rajtuk!

- Na igen, de hogyan? - kételkedett a titkár.

- Hogyan, uram? - tátotta el a száját Rag.

- Felszabadítjuk őket - mondta az elnök ellentmondást nem tűrő hangon. - Dinamikusakká alakítjuk őket.

- És a tudat?

- Adunk nekik tudatot... Apropos! Ellenőrizték, hogy miből áll a tudatuk?

- Nagyjából - sápadt el Rag.

- Elő tudják állítani igen gyorsan?

- Hát ha kapok néhány tapasztaltabb munkatársat - cirpelt merészen Rag.

- Megkapja. Mikorra lesz kész?

- Még ma, elnök úr.

- Akkor rendben. És le tudja küldeni ezt a tudatot abba az országba?

- Ez már gyerekjáték.

- Óriási! - dörzsölte össze elülső lábait az elnök. - Lesz tudatuk, dinamikusakká válnak, és önálló országot alapíthatnak. Óriási! Ha ezt megcsinálja, Rag, kineveztetem főmunkatárssá! Rag belesápadt az örömbé. Még lejjebb csavarta a vérnyomásmérőjét, de így is fojtogatta valami.

- És még valamit - emelte fel csápjait az elnök. - Ezek is olyanok, mint a többi? Olyan formájúak?

Rag szinte már nem is hallott semmit az örömtől.

- Mit? Ja, Igen. Nagyjából olyanok.

- Hát akkor rajta, Rag! Lépésről lépésre tájékoztassa a Bizottságot.

A segédmunkatársak viharos tapsban törtek ki: egekig ért a cirpelés.

Rag győzelemittasan, a nagyobb kutatócsoportok vezetőinek irigyen rámeredő gülüszemeibe nézett, és még lejjebb csavarta vérnyomásmérő készülékét.

- Nos? - kérdezte az elnök. - Gondolják, hogy megfelel a feladatnak?

- Ütődött - mondta valaki irigy cirpeléssel. - Pojácá.

- Tessék?!

- Már mint Rag kolléga. Az egyetemen az évfolyam bohóca volt. Önműködő zárószerkezettel látta el a WC-t.

- És ez miért baj?

- Mert csak zárni lehetett, nyitni nem. Kilenc napig szüneteltek az előadások, amíg a profokat ki nem szabadították a kretyóból.

Az elnökből kirobbant a nevetés.

- Hát még?

Valaki hangosan felvisított, mintha csiklandoznák a tapogatóit.

- Az elektromágneses szúnyogirtás se volt kutya!

- Hogy csinálta a fickó?

- Hát... megtalálta azt a mocsarat, ahol állítólag a szúnyogok szaporodnak. Elektromágneses mezőt vont köréjük... Erre valamennyi katonai megfigyelőpont harmadfokú riadót jelzett. Felszálltak az elhárító osztagok, és neki a támadóknak. Zutty, bele a mocsárba! Az egész hadsereg két hétig vakarózott, s az ország összes szúnyogirtóját stratégiai tartalékká nyilvánították...

Az elnöknek könnyek csorogtak valamennyi szeméből, csápjai elkeseredetten rángatóztak. Végül is nagyot sóhajtván legyőzte a nevetőgörcsöt, és az asztalra ütött.

- Rég mulattam ilyen jól! Még hogy dinamikusak és statikusak! Rendben van, csak hadd kísérletezzék... Legalább újra jól kinevetjük magunkat. Most pedig kérem a következőt!

- Kész van, Rag? - kérdezte az elnök.

- Igenis, uram.

- És ezzel az izé... vacakkal életre tudja kelteni őket? Biztos ez, Rag?

- Most figyeljen, uram! - mondta Rag, és megnyomta a gombot.

Mindenki áhítattal hallgatott, még a segédmunkatársak is.

Mégiscsak elképesztő dolog, hogy itt állunk az ígéret földjének a kapujában, anélkül hogy bebocsátást nyernénk - mondta nyakatekert szertartásossággal Tim Redhut, és nagyot harapott a kezében lévő almába, miközben meglógázta lábait az emeletes ágy tetején. - Én mindig mondtam, hogy Mr. Gregory hülye.

- Nagyokos! - mondta a szőke, hosszú hajú Matty Abrams. - Minden tanár hülye!
- Azért vannak kivételek - kottyantott közbe a kis vézna Palotás. - Például...
- Kuss! - mordult rá Matty. Téged senki se kérdezett. Kicsi vagy, és buta... Világos?
- De...

Fred Matty felnyújtotta a kezét Tim Redhut felé.

- Az almát!
- Már alig van belőle.
- Az almát!

Redhut sóhajtott, és belepottyantotta az almát Matty tenyerébe.

A szőke, dagadó izmú fickó felállt, és a kis Palotás felé intett.

- Gyere ide!

A vékony, fekete hajú fiú arcára kiült a rémület.

- Bocsánat, én csak azt mondtam, hogy...
- Ide jössz, vagy érted megyek!

Palotás sóhajtott, és kimászott a takarója alól.

- Én igazán...

Fred Matty felemelte az almát.

- Tátsd ki a szád!
- Én igazán...
- Kitátod a szád, vagy összeverlek! Válassz! Megzabálsz a csutkát, vagy véged. És jobb, ha egyszer s mindenkorra megjegyzed, hogy nekem nem lehet ellentmondani. Ha azt mondom, hogy minden tanár hülye, akkor az úgy is van! Világos?

Palotás kényszeredetten bólintott.

- Tátsd el a szád!

A negyedik ágyon fekvő fekete képű King felmordult:

- Talán mégsem kellene, Matty... Nem tudta a fickó, hogy mit beszél, és kész. Most az egyszer igazán...

- Hát majd megtanulja! Zabáld, fickó!

Ferenc Palotás szemét ellepték a könnyek; a megaláztatástól is és a fájdalomtól is, amikor Matty belenyomta a szájába a csutkát.

- Így ni! Rágd meg, vagy fulladj meg tőle, te kis hülye!

Palotás hüppögött, aztán egyszerre csak kékülni kezdett a feje. Háta megrendült, s iszonyú köhögési roham készült volna kitörni a tüdejéből, ha a torkára szorult almacsutka hagyja.

Vonaglott, mint egy sebesült állat, és az emeletes ágy vaskeretébe kapaszkodott.

Redhut rémülten ellátottá a száját.

- Matty ez... ez... megfulladt!

A szőke kamasz néhány karkörzést csinált, és megugráltatta dagadó izmait.

- Na és? Torkára ment az alma, amit kajált. Vagy ti nem így láttátok?

Palotás torkából hörgő hang szakadt ki, és leroskadt a földre.

King, a béketűrő, kosárlabdázó-termetű langaléta villámgyors mozdulattal lerúgta magáról a takarót, és Palotáshoz ugrott. Olyan gyorsan, hogy a többiek alig tudták követni a mozdulatát, szétfeszítette a kis kamasz görcsösen összezáródó állkapcsait, és hosszú, vékony zenészujaival kikotorta az almacsutkát a kisfiú torkából.

Arca szenttelen és mozdulatlan maradt, ahogy az almadarabot a sarokba vágta.

- Ideges vagy? - kérdezte Matty, és lassan feltápászkodott. Szorosan King elé állt. - Ideges vagy?

A lakli keze ismét villant, s Matty hátrahökken, ahogy King ujjai között megcsillant a rugós kés.

- Ha hozzám nyúlsz, megöllek!

Matty elvigyorodott, a késre pislantott, és visszazökkent az ágyára.

- Úgy látom, nem érted a tréfát.

King felemelte a földről Palotást.

- Jól vagy?

- Oké! - mondta a kicsi, furcsán ejtve az amerikai szavakat. - Minden oké! - King megfordult, és visszafeküdt az ágyára.

Redhut ismét lógázni kezdte a lábát, és hogy megtörje a kínos csendet, ott folytatta, ahol abbahagyta.

- Itt vagyunk Disneyland kapujában, és nem nézhetjük meg, hogy vigye el az ördög! Éppen erre nem jutott idő; a többi összes tetű programra jutott... Holnapután vége a szünidőnek.

Inkább azt a nyomorult vízesezt ne láttam volna!

Palotás kétségbeesetten tekingetett egyikükről a másikukra, érezte, hogy valamiképpen bele kellene folynia a társalgásba, hogy bármi áron is, de a többiek egyenrangúnak tekintsék magukkal.

- Én is szeretném látni Disneylandet! - mondta tétován. - Már annyit hallottam róla.

- Majd sohanapján - mondta Redhut, és megvakarta a fejét. - Holnap reggel továbbállunk. Holnapután pedig kezdődik az iskola.

- Pedig benne volt a programban - motyogta Palotás, és óvatosan megtapogatta a torkát.

- Program... Nevetséges! A tanárok akkor rúgják fel, amikor csak akarják. Kész röhej! Itt vagyunk Disneyland kerítése mellett, és nem lehet bemenni. Kész röhej!

Matty felállt, lehuppant a földre, és csinált néhány fekvőtámaszt. Vastag, kidolgozott izmai könnyedén ugráltak a bőre alatt.

- Bemehetsz, ha éppen akarsz - mondta. - Ha engem kérdezel, bemehetsz.

Redhut abbahagyta a lábhimbálást.

- Bemehetek? Mikor?

- Most. Mindjárt. Amikor akarsz.

- Ez csak tréfa, mi?

Matty leült a szőnyegre, és felnézett Redhutra.

- Jegyezd meg, dagadt, hogy én sohasem tréfálok. Megjegyezd?

- Hát persze - mondta Redhut békülékenyen. - Miért is tréfálnál... Egyébként...

- Egyébként a világ legegyszerűbb dolga. Itt a kerítés nem messze. Átugrunk, és egész éjszakára miénk Disneyland... Na?

- Á... lehetetlen. Lebukunk. Ha lesz éjszakai ellenőrzés...

- Nem lesz.

- Honnan tudod?

- Lelépnek. Mr. Crosbynak, annak a tökfejnek valami katonahaverja lakik itt a környéken.

Hozzá megy az egész banda! Kihallgattam őket. Jössz, King?

A langaléta a fal felé fordult.

- Eszembe sincs.

- Kár. Pedig Jenny jön... és nem szereti a gyávákat.

- Ezt nekem mondtad?

Matty komikus mozdulattal széttárta a karját. - Dehogy. Csak annyit mondtam, hogy Jenny nem szereti a gyávákat. Jössz, Redhut? A kövérkés fiú aggodalmasan összehúzta a szemét.

- Én mennék. Csakhogy...

- Szóval jössz. Én vezetem a bandát. Mire a smasszerok visszatérnek az éjszakai buliból, mi is itthon leszünk. És mindent megnézünk. Az egész Disneylandet. Na?

- Megyek. De...

- Hát te, béka?

Palotás eltátotta a száját a meglepetéstől.

- Én?

Csak akkor lesz belőled valaki, ha kezelésbe veszek, különben ugyanolyan béka maradsz egész életedben, mint most. Egy gyáva, brekegő kis európai béka. Ajánlom, hozz pótgatyát, ha esetleg becsinálnál. Jössz vagy nem? Palotás nagyot nyelt.

- Megyek.

- Bravó! Akkor már hárman vagyunk, meg a két csaj. Jenny és Annie... Kár, hogy King... Halk, figyelmeztető kopogás hallatszott. Matty felrántotta a szemöldökét, mire Palotás engedelmesen az ajtóhoz osont.

- Ki az?

- Mi - suttogta egy rekedtes lányhang. – Készen vagytok, vagy csak kamu volt az egész? King hitetlenkedve meredt az ajtó felé. – Jenny? Matty vigyorgott.

- Én megmondtam. Kár, hogy nem jössz, füstös! Nagy kár. A langaléta szeme megvillant.

- Egyszer még számolunk, Matty.

- Én is úgy gondolom. Tehát?

King felállt, lerúgta a pizsamáját, és húzni kezdte a nadrágját. Matty összedörzsölte a tenyerét.

- Kész a kis csapat. Bízátok rám magatokat, nyomorultak... Mindent megnézünk, és fogadok, sokkal jobban fogjuk érezni magunkat, mintha azok a felfújtt hólyagok vezettek volna bennünket. Régóta várok erre az alkalomra! Engedd be a csajokat, brekegő!

Amikor a lányok beléptek, Matty eloltotta a villanyt.

- Csak nyugi! Nem kell a feltűnés. Fordítsd rá az ajtót, béka! Irány az ablak, nyomás utánam!

Hideg eső szemerkélt, s a parkoló tócsáiban visszatükröződött a neonreklámok villogó fényorgiája. A harmadosztályú motel nyitott ablakaiból hangzavar áradt a szokatlanul hűvös floridai éjszakába: részeg bömbölés, gyereksírás s a rádió riporterének lelkes eufóriája, amint egy baseballmeccset közvetített. Palotás nagyot szívott az orrán, és vágyódva pillantott az alsó ablakokra, amelyek sötéten bámultak rájuk. A sebtében kialakított hálóterekben igazak álmát aludtak gyanútlan társaik.

Matty cigarettát húzott elő a zsebéből. Gondolkodott egy pillanatig, hogy megkínálja-e a többieket is, majd úgy döntött, hogy csak a lányok szolgáltak rá erre a különleges megtiszteltetésre.

Jenny visszautasította a kínálást, Annie a szájába tett egy cigarettát, és várta a tüzet.

Matty félkézzel elkapta Palotás gallérját, és magához rántotta a fiút.

-Tüzet, béka!

A kiskamasznak sírásra görbült a szája.

- Nekem... nem lenni - kezdte idegesen és hibásan amerikaiul.

Matty ellökte, hogy belehasalt a legközelebbi tócsába.

- Szerezz!

Palotás kikecmergett a vízből, de mielőtt még gyufa után nézhetett volna, Redhut fellobbantotta az öngyújtóját: tüzet adott Mattynek és Annie-nak is.

Matty elégedetten kifújta a füstöt, és úgy tűnt, megnyugodott tőle. Belekarolt Annie-ba, és a motel háta mögötti sötétségbe mutatott.

- Ott van! Látjátok?

- Semmit sem látok - dörmögte King, és még fel is ágaskodott, hogy jobban belemélyedhessen a feketeségbe. - Mit kellene látnom?

- Ott a kerítés - mondta Matty hanyagul, és megropogtatta a vállát. - Cirka két méter magas. Mögötte van Disneyland!

A lányok izgatottan kuncogtak, Palotás megpróbálta kirázni a nyaka mögé szorult vízcseppeket, King a sötétséget fürkészte nyugtalan ábrázattal. A kövérkés Redhut megtörölgette a szitáló esőtől harmatos szemüvegét, de nem szólt semmit. Látszott rajta, ha hagynák, legszívesebben visszafordulna aludni, annak ellenére, hogy a hálóteremben még ő volt a hangadó.

Matty átkarolta Annie vállát, és a fal felé bökött.

- Régen készülök rá, hogy valami átkozottul frankó bulit csapjak ezen az átokverte kiránduláson. A vízesésnél már majdnem összejött... Ha Conney, az a ragyás smasszer bele nem köp a levesembe! Most azonban itt az alkalom... Ide figyeljete, fickók! Olyan buliban lesz részetek, hogy még akkor is erre gondoltok majd, amikor az életfogytiglanitokat töltitek a Sing Singben...

Várta, hogy a többiek nevessenek, de csak Annie vihogott.

- Na, Jó - folytatta Matty, némiképpen csalódott ábrázattal -, akkor figyeljete tovább! Átrakjuk magunkat a kerítésen, és hopplá! miénk Disneyland egyetlen éjszakára! Csak a miénk! Tudjátok, mit jelent ez?

Palotás megszívta az orrát, King pedig, kihasználva az alkalmat, kezébe kaparintotta Jenny kezét.

- Ez azt jelenti, beszariak, hogy mindent megnézhetünk... azonkívül egy kis pénzmagra is szert tehetünk... talán. Na, mit szóltok hozzá?

- És az őrség? - kérdezte Redhut tétován.

- Nincs őrség. Csak a falak. Meg esetleg egy-két karbantartó ember. Mibe kerül átejni őket? Képzeljétek el, az egész Disneyland a miénk lesz egyetlen éjszakára!

Annie megborzongott, Mattyhez dőlt, és csodálattal pislantott fel rá.

- Én veled megyek, Matty... akárhová is mész!

- Hát te, brekegő?

- Én... én... én is, természetesen.

- Ugye mi is megyünk, Arnold? - kérdezte lágyan Jenny.

- Megyünk hát - morogta kedvetlenül King.

- Dagadt?

- Enyém volt az ötlet - mondta Redhut, és minden bátorságát összeszedve belépett a fekete éjszakába.

- Tényleg enyém volt az ötlet...

Matty kuncogott, de nem válaszolt.

- Mi a kibikul van, Rag?! - dühöngött az elnök. - Történt valami odalenn?

- Az a helyzet, főnök - nyögte Rag, és úgy szorította a csavar fejét, hogy belefehéredtek a csápjai -, beszorult ez a dög! Biztosan rozsdás...

- Nincs rozsdátlanítója?

- Megpróbáltunk vételezni, de a gazdasági hivatalban nem engedélyezték.

- Hogyhogy nem engedélyezték?

- Azt mondták, nincs rá keret. Köpjek a rozsdára, és kapargassam, úgy is lejön.

A Bizottság elnöke az alelnökre nézett, aki mélyen lehajtotta a fejét, és csak magában röhögött.

- Mát akkor köpjön rá, és kapargassa!

Rag felnyögött, aztán intett a segédmunkatársaknak, hogy segítsenek. A két segédmunkatárs, bár összesen kilenc diplomával rendelkezett, köpni is tudott. Ráköptek a rozsdás anyára, aztán csápjáikat egyesítve reszelni kezdték a rozsdát. Amikor készen lettek a kényes művelettel, Rag megragadta a csavart, és elfordította.

A láthatatlan sugarak elindultak a Föld felé.

Az őr a sarokban ült, és csirkemájás szendvicset evett. Csizmás lábát feltette az asztalkára, a telefon mellé. Futólag végignézett az Egyesült Államok történetét megszemélyesítő figurákon. Jesse James éppen feléje tartotta a puskáját, és ez nem tetszett neki. Már korábban is szólni akart a részleg igazgatójának, hogy fordítsák el a puskát. Titokban gyakran megfigyelte, hogy a látogatókat is zavarja a puskacső. Elsősorban persze azokat, akik az USA valamelyik államából érkeztek. Hiába, Amerikában kellemetlen érzéseket kelt a homlokra szegezett fegyver. Még akkor is, ha garantáltan nincs benne golyó.

Egy másik tárlóban a Ku-Klux-Klan Nagy Sárkánya éppen akkor készülődött, hogy megkorbácsoljon egy négert. Egyik kezében korbácsot tartott, másikban izzó harapófogót. Mögötte sejtelmesen lángolt a lincselést jelző kereszt.

Valami megmoccant, nem is messzire tőle. Az őr felkapta a fejét, és hallgatózott. Még az hiányzik, hogy patkány szabaduljon be a terembe.

Ismét megreccsent a padló. Nagyot harapott a kenyeréből, aztán rutinszerűen végignézett a tárlókon. Ha a patkány meg találja rágni valamelyik életnagyságú figurát...

Megállt a kezében a szendvics. Behunyta a szemét, és ismét kinyitotta. Azt hitte, káprázat játszik vele, vagy a patkányok már el is kezdték romboló munkájukat. Az indiánok csoportjából, akik a kínczölöp körül táncoltak, és igyekeztek átsegíteni az Örök Vadászmezőkre egy jobb sorsra érdemes trappert, hiányzott néhány harcos.

Most a szomszéd teremben reccsent meg a padló. Az őr keze megindult az öve felé. Nem is állt meg egészen addig, amíg meg nem ragadta pisztolya agyát. Inkább csak a maga megnyugtatóására kiáltotta bele a csendbe:

- Hé! Van itt valaki?!

Nem érkezett válasz.

Visszafordult, aztán földre gyökerezett a lába. Jesse James figurája a helyen volt ugyan, de egészen másképp, mint az előbb. Most a bal lábát nyújtotta előre a jobb helyett, s a puska csöve valahova a mennyezet irányába mutatott.

Az őr megtörölte a homlokát. Igyekezett legyűrni a gyomrából feltörő félelmet. Halkan elfütyentette magát, aztán villámgyorsan a Nagy Sárkány felé fordult.

A Ku-Klux-Klan vezetőjének a kezéből hiányzott a korbács, és a néger férfi sem volt sehol. Az őr kihúzta a pisztolyát, felvette a telefonkagylót, és feltárcsázta a szomszédos termet, ahol társa az őslénytani kiállítást őrizte. Hallotta, hogy a telefon kicseng, de nem vette fel senki. Izzadság gyöngyözött a homlokán, és azon nyomban rá is fagyott bőrére. Lehetetlen!

Johnnynak jelentkeznie kell, ha csak nem történt vele valami.

A szeme sarkából látta, hogy a déli katonák táborában is megmoccan valami. Egy nagy kalapos, fiatal, bajszos katona lassan és darabosan megmozdította a kezét, megmarkolt egy puskát, amely társaiéval együtt gúlába rakva hevert egy sohasem égő táborúz mellett, Felemelte, a vállához szorította, és az őr hallotta, hogy csattan a zavar.

"Földrengés - futott át az őr agyán a gondolat -, Más nem lehet, csak földrengés!"

Úgy szorította a kagylót, hogy belefehéredett a keze.

- Halló! Halló! Hol vagy, Johnny?!

Valaki vagy valami beleordított a kagylóba, rekedt földöntúli üvöltéssel. Mintha megelevenedett volna egy őslény, amiket Johnny őriz...

Jesse James megfordult, és felemelte a fejét. Merev, pillantás nélküli nézéssel felmérte a terepet. A Ku-Klux-Klan Nagy Sárkánya felnevetett, rekedt, kegyetlen nevetéssel.

"Megtébolodtam" - gondolta az őr, és elejtette a pisztolyát. Egyetlen vágya maradt csak: menekülni minél gyorsabban és minél messzebbre.

Hátát a falnak támasztotta, és lassan, araszolva megindult a kijárat felé. Ekkor már minden figura mozgott szaggatott, mechanikus mozgással. A Nagy Sárkány átlépte a tárlót határoló zsinórt, és megindult feléje. Az őr menekülni próbált.

Éppen akkor kapta a golyót a homlokába, amikor már-már elérte az ajtót.

Az eső még mindig szitált.

A fal ott ásított előttük, feketén és izmosan a ráhullott víztől. Magasan felettük liláskékben játszott az ég, az éjszaka is ragyogó neonáradat impresszionista képpé színezte az esőfelhőket. Redhut felhőzött a falra, aztán elhúzta a száját.

- Jó magas.

- Félsz?

- Én ugyan nem.

Matty levetette dzsekijét, és Palotás felé dobta.

- Fogd, béka!

Aztán se szó, se beszéd karjába kapta Annie-t, és felnyomta a fal tetejére. Annie vihogott, és az ég felé nyújtotta a karját.

Néhány pillanattal később Jenny is mellette ült. King minden erejét megfeszítve feltolta Redhutot, aztán Palotást. Matty ekkor már a fal tetején állt, és gúnyosan nézett le rá.

- Jössz, King?

A langaléta a fal szélébe kapaszkodott, és megpróbálta felhúzni magát. Először visszahuppant, aztán már-már a tetőn volt, amikor Matty gyorsan a kezére lépett.

King dühösen felordított, de Matty mézédesen rámosolygott.

- Csak nem gondolod, hogy szándékosan csináltam? Csúszik idefenn minden, mint egy kagyló belsejében. Gyertek, csajok!

Leugrott, aztán feltűnően óvatosan lesegítette a lányokat.

- Gyere, dagadt!

Redhut hálás mosollyal feléje nyújtotta a kezét, és ellökte magát a faltól. Matty hátralépett, elégedetten figyelve, ahogy Redhut hangos csattanással végigvágódik a betonon.

- Jaj!

- Látod, kisfiam, ennyit tesz az edzettségi Az izmosak leugranak, a pacalok letottyannak. Ez a különbség...

Feltűnt a fal tetején King is. Megpihent egy másodpercre, majd a többiek után ugrott.

Habozott, hogy beleméssön-e Mattybe, aztán mégsem tette. Ehelyett felnyújtotta a kezét, és leemelte Palotást a tetőről.

Megérkeztek Disneylandbe.

A felhők lejjebb ereszkedtek, s amikor Palotás néhány lépés után hátrafordult, már nem látta a kerítést. Aggodalmasan felsóhajtott, és igyekezett a többiek után. Talán most majd bebizonyíthatja, hogy közéjük való. Talán...

Nekiütközött Jenny hátának. Matty megtorpant, és az egyre növekvő fények felé mutatott.

- Látjátok? Ez a jövő városa... Apám, amikor még nem lécelt le véglegesen, azt mondta, hogy ez a világ legcsodálatosabb építménye. Óriási város. Látjátok azt a gömböt? Az a Föld... és benne van minden, az egész világ...

Valahol előttük, talán fél mérföldnyi távolságban hatalmas, égis erő gömb emelkedett. Úgy érezték, mintha a világűr sötétjében álltak volna egy lassan közeledő űrhajó fedélzetén, s előttük ott forgott volna a földgolyó, fényekbe, színekbe és hangokba burkolózva.

A hatalmas gömb lassan, lágyan forgott egy hozzájuk el nem hallatszó zene ütemére; felületén ezernyi apró csillag ragyogott. A kamaszok szája tátva maradt az ámulattól. Annie szeméből kicsordult egy könnycsepp?

- Istenem, de szép!

Matty elvigyorodott.

- És mennyi lehet benne a dohány. Istenemre, azt is megkukkoljuk! Akárcsak a kalandok városát vagy a víz alatti várost. Jöttök?

Mintha megbabonázták volna őket, úgy indultak a gömb felé. Érezték, hogy a följük emelkedő csoda minden lépésükkel nagyobb lesz, mintha egy láthatatlan vetítógép egyre fokozta volna a nagyítást.

- Mi van odabenn? - kérdezte a kis, fekete Annie, és a vakítóvá erősödő fényben szinte lángolni látszott homlokán a sebhely, amelyet még tavaly télen szerzett, amikor kirepült a bopályáról.

- Hát... mindenféle - mondta Matty tétován. - Múzeum. Hogy hogyan közlekedtek régen az emberek meg ilyesmi. Nem túl érdekes. Engem inkább egy kis dohány érdekelne.

- Bemegyünk? - kérdezte Jenny, és lelkesen megrázta szőke lófarkát. - Ha már itt vagyunk...

A hatalmas, felhőkarcolónyi gömb ott ringott-forgott előttük, s hívogatón kitérte az ajtaját.

Matty meglódlult, és mintha földöntúli vonzásnak engedelmesskedne, elindult az ajtó felé.

Körülbelül tíz-tizenkét lépést tehetett előre, amikor a kis Palotás furcsán eltorzult hangja megállította.

- Matty!

- Mi van, brekegő?

- Én azt hiszem...

- Mit hiszel?

- Hogy itt fekszik mellettem egy hulla a fűben!

A hulla valóban ott hevert néhány lépésnyire tőlük, a Disneyland-örök cifra egyenruhájában. King rápillantott, és összerándult a gyomra. Az ör egyenesen előlről, a homlokába kapta a golyót: talán éppen a ringó-forgó gömb valamelyik ablakából.

- Úristen! - nyögte Redhut, és félrefordult. - Ez nem valami bábu? Hiszen ilyenkor itt nem lehet élő ember...

- Hát nincs is.

A kis Palotás könnyet morzsolt szét a szeme sarkában, és önkéntelenül buktak ki a száján a szavak:

- Nem lenne jobb visszamenni?

Matty a hullához lépett, rutinos mozdulattal a zsebébe nyúlt, és kivette a pénztárcáját.

- Ennek már úgysem lesz rá szüksége.

Jenny sikkantott, King pedig villámgyors mozdulattal kitépte a tárcát Matty kezéből. - Teszed vissza te, örült! Én... én... Matty kivicsorította a fogát, mint a harapós kutya.

- Ha nem veszed fel azonnal...!

Annie Mattyre vetette magát, és megpróbálta elcibálni Kingtől.

- Hagyd, Matty! Ha megtalálják nálad, még azt hiszik, te ölted meg.

Matty megvakarta a fejét, és elgondolkodott. Aztán szóra nyitotta a száját, és már éppen mondott volna valamit, amikor a feljük tornyosuló óriási gömb hirtelen színt váltott. Az ablakaiból ragyogó barátságos halványkéket égősárga fény váltotta fel, s az éles sugarak szinte a szemükbe martak. A lányok arcuk elé kapták a kezüket. Palotás feljajdult, Redhut belebotlott a hullába, King igyekezett átkarolni Jennyt, hogy megóvja a fényektől.

Matty hátralépett, és amennyire csak a szeme bírta, szemügyre vette a villogást.

- Menjünk Innen a fenébe! - mondta aztán óvatosan. - Valami balhé van vele, vagy micsoda.

Az hiányzik csak, hogy elkapjanak bennünket!

Folytatta volna, de Redhut ordítása beléfojtotta a szót.

- Úristen, Matty, oda nézz!

Az izompacsirta hátrakapta a fejét, és megmerevedett a rémülettől. A forgó-villogó gömb oldalára árnyék borult, mintha óriási felhő fogta volna el előlük a fényeket. A határozatlan, kontúrtales árnyék egyre növekedett, mintha óriási tintásüveg borult volna a gömbre. Aztán egyszerre csak kiélesedtek a formák: az árnyéknak teste támadt, nyaka nőtt, a gömb alsó része felé húzódó vége pedig elkeskenyedett, mint rettenetes farkok. A gömb villant egy utolsót, majd acélszürkébe váltott. Az árnyék a felhőrongyok közül kibukkanó hold felé fordította a fejét, és felüvöltött. A semmihez sem hasonlítható, gyilkos bömbölés megkerülte a gömböt, s körülfonta őket, mint hínáros tenger a vigyázatlan úszót.

Palotás hátrált, hátrált, aztán a földre zuhant.

- Ez nem lehet igaz - motyogta. - Ez... egy... Tyrannosaurus Rex!

Menekülni akartak, de földre gyökerezett a lábuk.

A monstrum a sápadtan ragyogó hold felé kapott karmos első mancsával, mintha le akarta volna tépni az égről. Aztán felemelte a másik mancsát is, és azt is az ég felé nyújtotta. Játszani akart a holddal, mint kiscica a pamutgombolyaggal.

Palotás egy nedves, tüskés bokor alá lapult, és bénultan leste, ahogy a hatalmas talpak faágakat és hot dogot áruló bódékat zúzva elvonulnak mellette. A lábak döngése nyomán megrepedt a betonjárda, s a résből fekete, hosszú csápú rovarok igyekeztek a füves térség felé. Az égisz erő

gömb megrázkódott, és ismét szint váltott. Halványzöldbe burkolódzott a világ, és valahonnan, ismeretlen messzeségből lágy harmonikaszó szűrődött a fülükbe.

Palotás négykézlábra állt, majd felemelkedett. Közvetlenül előtte Redhut guggolt a betonon, tenyerét a fülére szorítva. Annie-t nem látta sehol, csak Kinget és Jennyt, amint egymást átkarolva, leplezetlen ijedséggel az arcukon és lassan semmibe tűnő óriás után néztek.

- Ez... mi volt? - kérdezte végre Jenny, és Palotásra meredt. - Őslény?

- Tyrannosaurus Rex - bólintott a kisfiú.

- Makett?

- Naná, majd valódi - morogta a bokrok közül kilépő Matty, és maga után húzta a félelmében sírdogáló Annie-t. - Nem mondtam, hogy csak kamu az egész? Most mit bõgsz? Tudhattad volna, hogy egész Disney-land tele van ilyen izékkel. Apám is mondta. Ősállatokkal meg mindennel. Olyan, mint egy panoptikum. Csak ezek mozognak is. Hiszen láttad.

- Éppen olyan volt, mint az igazi - hüppögte a lány.

- Ez... Igazi is volt! - szaladt ki Palotás száján egészen meggondolatlanul. - Isten bizony...

- Kuss! - szólt rá szokatlan élességgel King. - Most már én is azt mondom, hogy kuss! Hogyan lehetne...

A gömb néhány felső emelete kialudt, hogy aztán vakító fehér fényben felragyogjak. Kialudt, felragyogott, és ismét kialudt. Mintha csak valaki jelt adott volna valakinek.

Annie összeborzongott, és Matty karjába kapaszkodott.

- Menjünk innen. Matt! - mondta nyafogva. - Én utálok ezt a gömböt, és nem is akarok bemenni. Menjünk, máshová! Azt mondtad, hogy van más is: a kalandok városa meg mit tudom én. Nem akarok bemenni ebbe az izébe!

- Én sem - helyeselt Jenny.

A gömb felső emeletein ismét kialudt a fény, s a következő másodpercben felsivített Redhut éles hangja:

- Nézzétek az árnyékok!

A gömb felső részét újra betöltötte a kontúrtales árnyék, mint az előbb.

- Űristen! - nyögte Palotás, és a mellette álló bokorba kapaszkodott. - Ez visszajött!

Csak hogy aki visszajött nem a Tyrannosaurus Rex volt, hanem egy közönséges brontosaurus, mögötte egy kisebb méretű dinosaurusszal. Ahogy a fekete árnyékok egyre élesebbé váltak, az őslények száma is egyre nőtt.

Palotás ekkor már visított, egészen addig, amíg King be nem tapasztotta a száját.

- Hallgass, te ostoba! A végén még...

Palotás megfordult, és hanyatt-homlok rohanni kezdett. Nem érdekelte többé a gömb, a kalandok városa vagy a víz alatti város, egy valami hajszolta csak: minél előbb megszabadulni a rémület birodalmából.

Egészen addig rohant, amíg szembe nem találta magát a Tyrannosauruszal. Az óriás abbahagyta a hold pofozását, és a földet bámulta maga előtt. Palotás nyögött, és érezte, hogy hányinger szorongatja. Mielőtt azonban még engedett volna a gyomrát facsaró erőszaknak, megfordult és visszaroht a többiekhez.

Jenny fülére szorította a tenyerét, behunyta a szemét, és visított, ahogy a torkán kifért.

- Tűnjetek el innen! Jaj, istenem, tűnjetek el innen!

- Csak... makettek - motyogta Redhut bizonytalanul. - Játékok, műanyagból.

King előkapta rugós kését, és a lomhán közeledő árnyékok felé szegezte. Matty még mindig bambán bámulta az óriásokat, és nehezen mozgó agyát megpróbálta gondolkodásra serkenteni.

- Bekerítették bennünket! - suttogta Redhut, és rémületében ugrált, mintha viszketőport hintettek volna a nadrágjába. - Elkaptak bennünket! Istenem, miért is jöttünk ide?!

Matty végre felnevetett, száraz, gúnyos nevetéssel.

- Becsínáltatok, puhányok? Tudjátok, mi ez? Most viszik át őket egyik helyről a másikra...

Néha ezeket is meg kell javítani... Azt hittétek, hogy igaziak, beszariak? Nézzétek, egészen közel megyek hozzá, és...

Valamelyik saurus, Palotás nem ismerte ezt a fajtát, felemelte a farkát, és a kiáltozó Matty felé csapott vele. Olyan gyorsan történt, hogy az izmos, fürge fickónak nem volt ideje még arra sem, hogy maga elé kapja a kezét. A fark lesújtott, Matty megemelkedett, és a többiek csak annyit láttak, hogy átszáll egy út menti pálmafa felett, és eltűnik az ismét kitörő fényözönben. Palotás és a lányok hasra vetették magukat. Redhut hányt és zokogott, King kezében remegett a rugós kés. A forgó gömbből halk zene áradt: egy bécsi keringő lágy, ringató dallama. Az óriások szorosra zárták a soraikat, és betondöngető robajjal közeledtek. Palotás igyekezett a legközelebbi pocsolyába fúrni az arcát, és csak azon imádkozott, hogy ne fájjon, amikor rálépnek. Jaj, csak ne fájjon!

A fények elhalványultak, és sötét árnyékok mögé rejtőzött a hold. A szitáló esőt mintha óriási, fekete esernyő fogta volna fel előlük.

Ekkor valahonnan, nem is távolról, lövés csattant, majd tompa puffanás követte, mintha a golyó élő testbe vágódott volna. Keserű, fájdalomittas üvöltés hangzott fel magasan a fejük felett, amely egyre vékonyodó sípolásba fulladt. Aztán újabb lövés csattant, amelyet további bömbölések és sípolások követtek. Palotás érezte, hogy egy kemény kéz kirántja a pocsolyából, és lökdösni kezdi maga előtt.

- Futás! - ordította a fülébe King - Arra!

Torkolattűz villant, s a golyó bevágódott az egyik óriás testébe. A lányok egy kiugró sziklapárkány alatt kucorogtak, csapzottan, vizesen, sárosan. Redhut a földön ült, és hagyta, hogy a lágy, hűvös eső végigcsorogjon a szemüvegén.

- Ezt figyeld! - kiáltotta King, és megragadta a karját. - A fickót odafenn!

Szembe velük, egy eleddig láthatatlanul a sötétségbe vesző sziklacsúcs tetején egy férfi állt, szétterpesztett lábakkal, helykén fejére csapott cowboy-kalapban, és sietség nélkül pumpálta az ólmot az őslényekbe. A háta mögött felragyogó hold természetellenesen nagyra növelte az alakját. Amikor abbahagyta a tüzelést, feléjük intett, és megcsillant a fényben rövid, fekete szakáll.

- Jézusom! - mondta Redhut, és megtörölte a szemüvegét. - Jézusom! Ez Buffalo Bill!

- Ismered? - nyöszörögte Palotás. - Még jó, hogy idejében ideért...

- Nem fogsz neki örülni - mondta King és visszaugratta a nyelébe a kés pengéjét. - Mint ahogy én sem.

- De hiszen... megmentett bennünket.

- Na, ja - mondta a langaléta, és a hüppögő lányok felé lesett. - Csakhogy Buffalo Bill száz éve halott. Minimum.

Jenny felsikoltott és elájult.

Az óriások egyre bömböltek, de úgy tűnt, elvesztették őket szem elől. A cowboy meglepette a karját a szikla tetején, aztán eltűnt. Néhány perc múlva hangos szuszogással felbukkant mellettük, és lerázta a vizet a kalapjáról.

- Az ördögbe is... de pocsék idő! Ezek mik? - és a lassan visszavonuló őslényekre mutatott. - Merthogy nem bölények, az hétszentség! Esküdni mernék, hogy a szíúk főztek ki már megint valamit! Ki kellett volna nyírnom a varázslót... már megint ráfizettem a lágy szívemre. Ti honnan jöttetek? Egy kis fickó mondta, hogy bekerítettetek benneteket ezek a furcsa bivalyok. Különben Buffalo Bill vagyok. Halljátok, jön a fickó a szekérével. Majd a víz alatti várban találkozunk...

A gömb kioltotta a fényeit, csak a hold világított a fejük felett. Valahol a magasban halk bugás támadt, s a másodperc tört része alatt egy csészealjyszerű sötét tárgy ereszkedett melléjük.

Redhut felnyögött:

- Repülő csészealj!

A sötét jármű teteje felpattant, és egy szkafanderbe öltözött alak vágódott ki belőle. Palotás megfigyelte, hogy kicsit kisebb és jóval gömbölyűbb annál, hogy ember lehessen. Ha pedig nem ember, akkor...

A szkafanderes fickó hozzájuk rohant, és gesztikulálva kiáltozni kezdett:

- Gyorsan! - szűrődött hozzájuk a sisakon át tompán a hangja. - Gyertek gyorsan! Körülfogtak benneteket... Gyorsan!

A föld megvonaglott a talpuk alatt, s a Tyrannosaurus üvöltése ott keringett a fejük felett.

Az űrhajós megragadta Jenny karját, és maga után húzta. A lány előbb kábultan engedte, hogy vonszolják, aztán egyszerre megmakacsolta magát, és lábalt a földhöz feszítette.

- Nem megyek sehová! Haza akarok menni! Elegem volt ebből az ostobaságból...

Redhut felpattant, és futni kezdett a csészealj felé. Palotás, anélkül hogy tudatában lett volna, mit csinál, követte. Akkor tért csak magához, amikor már ott szorongott a szemüveges mellett az ismeretlen járgány furcsa belsejében.

Az űrhajós küszködött egy darabig Jennyvel, aztán a lány hirtelen elernyed a karjai között. A szkafanderes pilóta melléjük hajította, és bevágódott a kormány mögé. A következő pillanatban alájuk úszott a sziklacsúcs.

Buffalo Bill megemelte a kalapját, és feléjük intett.

Redhut levette a szemüvegét, körülnézett, aztán megragadta a pilóta karját, és rázni kezdte, mintha roham jött volna rá.

- Vissza! Hiszen... azok ott maradtak! Annie és King... és Matty!

A pilóta kiszakította a karját a fiú szorításából, és szomorúan megrázta a fejét.

- Sajnálom, Mindent megpróbáltam. Egyszerűen nem volt rá időnk... Itt az órák... mutatja a lehetséges akcióidőt. Ha csak egy rovátkával tovább maradunk, elpusztulunk. Sajnálom.

Bekapcsolt egy kapcsolót, s friss, kellemes levegő áramlott a csészealj belsejébe. Jenny hangozatosan zokogott, Redhut tenyerébe mélyesztette a körmeit, Palotás pedig arra gondolt, hogy vajon álmodik-e, és ha felébred, vajon mivel fogja kínozni Matty.

A csészealjpilóta lekapta a szkafanderét. Elég volt egy tépőzárat felnyitni, s a ruha szinte magától hullott le róla a sisakkal együtt.

Aztán vigasztalóan és barátságosan rájuk mosolygott.

Jenny felsívított, Redhut pedig, ha nincs erősen biztosítva az ajtó, kivetette volna magát a járgányból. A pilóta ugyanis nem ember volt, hanem valami más, ha nem is egészen olyan borzalmas, mint a Tyrannosaurus Rex odalenn.

Egészen kicsi és egészen zöld volt, mint egy éretlen alma. És nagyjából olyan gömbölyű is. Apró, ráncos fején, horgas orra alatt egyetlen, gömbölyű szem ült, sok-sok szemből összetéve. Feje búbján két korongvégű tapogató mozgott egyre idegesebben, amikor megérezte utasai rémületét.

- Nono, nem kell félni! - mondta nyugtalanul, és rettentő pöszén ejtve az amerikai szavakat. - Én csak segítettem nektek. A felderítők vettek észre titeket a gömb tetejéről. Leteszlek benneteket a víz alatti városban, és már jövök is vissza. Hallottátok, hogy megölték az őroket? Suttogóra vette reszelős hangját, mintha attól tartana, hogy kihallgatja valaki.

- Egyet találtunk - mondta Palotás, igyekezve úrrá lenni félelmén. - Kik ölték meg... Buffalo Bill?

- Dehogyanis - rázta meg a fejét a pilóta. - Ő velünk van. Békét kötött az indiánokkal. Most őrszem. Csoda jó szeme van sötétben is. A többieket a Nagy Sárkány vezeti, és Lee generális... Ezek a nagy lények nem tartoznak sehova sem. Csak kóborolnak, és akit meglátnak, megölik. Nem lehet velük kommunikálni. Az értelmi fejlődés igen alacsony fokán állnak.

Palotás a csészealj hideg falához támasztotta a fejét, és kénytelen volt konstatálni, hogy nem álmodik. Ha viszont nem álmodik, akkor megőrült.

- Ön... te ki vagy? - kérdezte óvatosan.

Szinte csikorogtak a tapogatók, ahogy feléje fordultak.

- Én? Magub.

- És... honnan?

- Ahogy ti mondjátok: kis zöld emberke vagyok. Néhány száz fényévnnyi távolságból jöttem. De erre most nincs idő. Azért küldtek, hogy elhozzam az örök békét és némi technikai haladást a Földre. Egyelőre úgy tűnik, nehezebb a küldetésem, mint gondoltam.

- És... mi az, amiben benne vagyunk?

- Háború - mondta Magub tömören. – Megtámadtak bennünket.

- Mikor?

- Nem tudom. Itt nincs idő, csak tér... azaz háború. Vagy ők győznek, vagy mi. Ha ők, megsemmisítenek mindent. Még a gömböt is és a víz alatti várost is. Arra különösen fáj a foguk. Odaviszlek benneteket.

- És... a többiek?! - sírt fel Jenny.

- Majd meglátom - mondta a pilóta. - Ha el tudtak rejtőzni, talán megtalálom őket.

Kapaszkodjatok! Leszállunk.

Amikor felpattant a csészealj teteje, mintha visszatértek volna oda, ahonnan elindultak.

Ismét egy világító és forgó gömb alakú építmény előtt álltak, csakhogy ez jóval kisebb volt, mint a másik.

Magub megállt a járgánya mellett, és egy lassan kitérő ajtó felé mutatott.

- Oda menjetek. Már várnak benneteket. Leadtam telepátifonon, hogy megérkeztetek.

Alighogy földre tették a lábukat, a csészealj a levegőbe emelkedett, és beleveszett a feketeségbe. A gömb nyitott ajtajában feltűnt egy Magubéhoz hasonló fej, és feléjük meresztette tapogatóit.

- Erre.

Előbb Palotás lépett be az ajtón, majd Jenny, végül Redhut. A kis zöld emberke rájuk mosolygott, és betessékelte őket egy márvánnyal borított terembe.

- Esz a bejárat - selypítette. - Tudtok úszni?

Palotás bólintott, pedig nem is úszott igazán jól.

- Én csak egy kicsit - vallotta be Redhut.

- Én meg sehogy - mondta a lány.

- Nem tesz semmit - dűnnyögte a zöld lény, és a márványterem végében nyíló ajtó felé terelte őket. - A víz alatt könnyebb. Én sem gondoltam volna, hogy megtanulom. Régebben nem tudtam.

- Mikor? - kérdezte Palotás reménykedve.

Az emberke megrázta a fejét.

- Nincs értelme a kérdésnek. Itt nincs Idő. Azaz...

- Azaz?

- Kívül vagyunk az Időn. Minden idővel kapcsolatos kérdés értelmetlen. Ezt jobb, ha megszokod.

Átmentek egy csapóajtón, s keskeny, ugyancsak márvánnyal kirakott szobába jutottak.

Olyasféle volt, mint egy uszoda zuhanyozója. A márványlapok között ismeretlen rendeltetésű csövek, zuhanyrózsákhoz hasonló szerkezetek tűntek a szemükbe.

A zöld emberke eltűnt néhány pillanatra, majd amikor visszatért, négykerekű, fagyaltos-kocsihoz hasonló targoncát kormányozott maga előtt. A kocsit tetején fémfalakkal és békaember-ruhák hevertek nagy összevisszaságban.

- Gyorsan! - mondta izgatottan. - Minden perc drága! Rövidesen megindul az általános támadás.

Redhut kétségbeesetten Palotásra nézett, és ujját óvatosan a homlokához érintette. Biztos volt benne, hogy valamelyik elmeógyógyintézet lakói elfoglalták Disneylandet, és ők éppen akkor másztak be a kerítésen, amikor átvették az uralmat idebenn.

- Mikor? - kérdezte Palotás óvatosan, mert ő is valami hasonlóra gondolt, mint Redhut. - Mert ha...

- Nem tudom - mondta idegesen a kis ember, és a karjára sandított, amelyen csuklómagasságban egy drótszerű, vékony valami lüktetett sárga fénnel. – Az akcióidő még nem járt le. Az akcióidő objektív. Értitek?

Jenny ismét sírva fakadt.

A zöld emberkét láthatóan idegesítette a sírás, mert rájuk förmedt.

- Gyerünk! Vegyétek fel, és azonnal indulunk! A kapitány nem tűri a vacakolást. El kell foglalnunk a legelőnyösebb pozíciókat!

Palotás a kocsizhoz lépett, és leemelte az első békaruhát. Már nem Is csodálkozott, amikor érezte, hogy ismeretlen erő vezeti a kezét, akár csak a többiekét. Néhány szempillantás, és rajtuk volt a könnyűbúvár-ruha, hátukon a palack. A csavarok maguktól becsavarodtak, s az oxigén adagolója is magától állt rá az optimális mennyiségre.

A zöld ember elmosolyodott, és csattintott az ajkával.

- Viszlát!

Mielőtt megakadályozhatták volna, megfordult és elkocogott. Redhut, kövérségét meghazudtolva, az ajtónál termett, és megpróbálta kinyitni. Hiába rángatta: a csapóajtó meg sem moccant. Kétségbeesetten felordított, és megpróbálta letépni fejről a kapucnit. Láta, hogy Jenny a sarokba kuporodik, és összeteszi a kezét, mintha imádkozna.

Ebben a pillanatban a márványlapokból összerakott falakból ömleni kezdett a víz. Pontosabban a lapok közti csövekből és zuhanyrőzsákból. Palotás csak azt érezte, hogy a beáramló víztömeg megemeli, és mire egészen magához tért, már ott úszkált a víz alatt, az imádkozó Jenny feje felett,

Redhut abbahagyta próbálkozását, hogy megszabaduljon a búvárruhától: inkább a falba kapaszkodott. A fal azonban kicsúszott a kezei közül, s hátradőlt, mint a katasztrófa filmekben a tűzfalak. Az eltűnt fal mögött nem látszott más, mint a tenger végeláthatatlan kékje.

Palotás rúgott néhányat, aztán rájött, hogy tudja, mit kell csinálnia. Úgy dolgozott a kezével és a lábával, hogy bármelyik tapasztalt könnyűbúvár megirigyelhette volna. Hátára fordult, és látta, hogy Redhut és Jenny is szabályos mozdulatokkal úsznak a kijárat felé. Jenny lófarkának néhány tincse kiszabadult az öltöny fejrésze alól, és mint hosszú aranyfátyol lebegett a vízben. Oldalára fordult, és csodálattal tapasztalta, hogy egyáltalán nem fél. Ellenkezőleg. Játszani lett volna kedve, megkergetni a többieket, megfogni a kezüket és bukfencezni a vízben. Aztán egyszerre vidám dallam csapott a fülébe: Jenny énekelt.

Még akkor Is énekelt, amikor az óriási hal odaúszott hozzájuk, és farkával megérintette az oldalukat. Jenny gyorsan abbahagyta az énekét, és megdöbbenve felkiáltott:

- Vigyázzatok, cápa!

Palotás lebukott, amikor a hal feléjük úszott, és elkapta a farkát.

A hal visszafordította a fejét, és mintha elmosolyodott volna.

- Delfin! - kiáltotta a többieknek. - Nem bánt! Figyeljétek csak!

A hal visszatért, és szembeállt velük. Akkor már mindhárman egy vonalban úsztak, és várták, hogy mi történik. A hal kinyitotta a száját, s megütötte a fülüket a semmihez sem hasonlítható gyors csikorgás.

- Azt mondja, hogy menjünk! - kiáltotta Jenny. – Azt mondja, hogy siessünk...

A hal megfordult, és elindult a tenger mélye felé. Ők hárman megfogták egymás kezét, és csak a lábukkal dolgozva követték az útját.

Sem Redhutnak, sem Palotásnak nem jutott eszébe megkérdezni Jennyt, hogy hogyan értette meg, mit mondott a delfin.

Nem tudták volna megmondani, hogy meddig úsztak. Elveszítették az időérzésüket és a fáradságukat is. A tenger nyugodt volt, és langyos: a lágy áramlatok melege átszűrődött búváröltönyükön. Körülöttük, karnyújtásnyi távolságban halrajok fickándoztak, s egy óriási teknősbéka mintha csak odakínálta volna a páncélját, hogy üljenek a hátára. A delfin azonban

mintha csak megérezte volna, hogy másutt jár az eszük, hátra-hátrafordult, és sürgető csikorgásba kezdett.

Éppen egy asztallapnyi tintahal vitorlázott el az orruk előtt, amikor a delfin megfordult, és figyelmeztetően felcsikorgott. Palotás kimeresztette a szemét, és észrevette a vaslétrát, amely a semmiből vezetett a semmibe. A delfin megkerülte, csapott kettőt a farkával, és eliramodott az ismeretlen mélységek felé.

- Létra! - hallotta Jenny vidám hangját. - Lefelé vagy felfelé?

- Lefelé - mondta Redhut vihogva. - Arra könnyebb!

Palotás érezte, hogy leküzdhetetlen vidámság lesz úrrá rajta is, és felnevetett. Megmarkolta a vaslétrát, és elkezdett mászni rajta lefelé.

Néhány lépcsőfok után eltűnt a vidámságuk, mintha az egyre sötétedő tenger elmosta volna. A létra remegéséből érezte, hogy a többiek olt lépegetnek felette; de a hirtelen beállott sötétségben már nem látta őket. Óvatosan fogta a fokokat, és aggódva gondolt rá, hogy ha lezuhanna, talán örökre elmerülne a tenger végtelen mélységeiben.

Egyszerre kivilágosodott minden: mintha felkelt volna a nap. A létrafokok ragyogtak, s csikós halraj suhant el mellette. Felnézett, a másik kettő ott botladozott tőle néhány méternyi távolságban. Szembe velük hatalmas reflektor ontotta a fényét, mintha a nap lezuhant volna a tenger alá.

- Úristen! Ez micsoda?! - kiáltotta Jenny, és Palotás érezte, hogy a félelem ismét úrrá lesz a lányon. - Félek... Nagyon félek!

- Nyugalom! - dörmögte Redhut, de neki is remegett a hangja.

A fény felerősödött, szinte a kibírhatatlanságig fokozódott, aztán körülbelül felére csökkeni az ereje. Palotás szeme fölé ernyőzte a kezét, és megpróbálta kivenni, honnan jönnek a sugarak. A következő perc aztán választ adott a kérdésére. A fényforrás megmozdult, elindult feléjük, majd amikor szinte már-már veszélyes közelségbe ért, egészen kialudt. Palotás ekkorra már felfedezte, hogy a fényforrás egy szivar alakú hajótest, ennek a reflektora sugározta rájuk a fényét.

- Figyeljetek - suttogta maga elé, mert tudta, hogy a másik kettő úgyis meghallja -, ez egy hajó! Alighanem értünk jött...

Az óriási szivar megfordult, láthatóvá téve régimódi hajócsavarját. Valahonnan ismerősnek tetszett, pedig még egyikük sem látott igazi tengeralattjárót.

A hajó lassan megállt, a hajócsavar mozdulatlaná dermedt.

- Maradjatok nyugton! - hallottak egy kemény, határozott férfihangot. - értetek megyünk. Kapaszkodjatok!

Ugyanebben a pillanatban a szivar láthatatlan túlsó feléről megindult feléjük két emberi alak. Nem ugyanazt a ruhát viselték, mint ők, hanem sokkal furcsábbat, nehezkesebbet. Fejüket mint óriási alma takarta a gömbölyű sisak, melynek elülső oldalán, domború üvegszemek mögül igazi szemek fürkésztek őket.

Egyikük kinyújtotta a kezét, és intett, hogy kövessék. Palotás elrúgta magát a létrától, és elindult a hajótest felé. A férfi, amikor elhaladt mellette, ráütött a vállára, és a másik férfi felé mutatott. Palotás bólintott, hogy megértette, s lábaival érintve a tengeralattjáró kemény felületét, átbucskázott a másik oldalára.

Pár pillanat múlva a többiek is melléje értek. Palotás szólni akart, de meggondolta magát. Aztán valaki idegen nyelven mondott néhány szót, majd kinyílt egy négyszögletes vasajtó a tengeralattjáró oldalán. Palotás csak annyit érzett, hogy láthatatlan erő emeli meg, s felfelé repíti. Felkiáltott meglepetésében. Hagyta, hogy az erő besodorja a nyíláson egy liftaknaszerű dobozba. Víz zubogott a füle mellett, átható motorzajjal keveredve. Érezte, hogy megmozdul a lába alatt a talaj, s hogy apró, mindent láthatatlanná tévő légbuborékok borítják be a kabint. Kinyújtotta a kezét, megpróbálta elhajtani őket maga elől. Beleütközött valakibe: Redhut volt. A fiú felfelé mutatott, és bizonyára mondott is valamit, de most nem ért el a füléig a hangja.

Halk roppanás, és a vasláda megállapodott. Palotás nekidőlt a falnak, mert érezte, hogy a víz kiáramlik a lába alól, és megnövekszik a testsúlya. Amikor a víz már csak a derekáig ért, megpróbálta levetni a védőruha fejrészét. Az oxigénpipa engedelmesen kicsúszott a szájából, s a palackot is mintha valaki leemelte volna a válláról.

- Vessék le a ruhát! - mondta a korábbi kemény, de nem barátságtalan férfihang. - Ha levetették, nyomják meg a piros gombot... a kisasszony feje mellett!

Szinte magától hullott le róluk a bűváröltöny. Jenny felsóhajtott, lihegve a falnak dőlt, és megrázta a haját.

- Örület! Ez nem lehet igaz...

- Hát nem is - bólintott Redhut.

- Nyomják meg a gombot! - mondta a férfi hang kissé türelmetlenül. - Sürget az idő!

Redhut vágott egy grimaszt, aztán rátenyerelt a gombra. A hátuk mögötti fal félrecsúszott, és egy régimódi pompával berendezett, óriási terem tűnt fel káprázó szemük előtt. Pompás szőnyegek borították a padlót, hatalmas, plüssel bevont fotelok és kanapék álltak a falak mellett. A mennyezetről sok száz gyertyát utánzó csillár szórta rájuk a fényét. A három vagy négy kisebb asztalon óriási világító földgömbök, összegöngyölt térképtekercsek, régifajta, ismeretlen rendeltetésű műszerek várták, hogy valaki használja őket.

A legszembetűnőbb azonban az az üvegfal volt, amely éppen szemben állt velük, s amely mögött ott hullámozott a tenger, amelyből épp az előbb másztak ki. Furcsa módon azonban ez a tenger mintha nem az a tenger lett volna. Most éppen kitátott szájú cápa suhant el az ablak előtt, fehér hasa szinte világított a rávetődő fényben. Szemeiben könnyörtelenség csillogott, nem segítő szándék, mint a delfinében. Kivillantotta a fogait, s úgy tűnt, hogy beleharap az üvegfalba. Az utolsó pillanatban aztán meggondolta magát, mert lusta farkcsapással eltűnt a semmiben.

A fa! előtt karba tett kézzel egy férfi állt. Nem tudni, miért, csak akkor vették észre, amikor a cápa eltűnt a mélyben. Magas, térd fölé érő bőrcsizmát, valamiféle keleti kaftánt és selyemnadrágot viselt. A kaftánt széles, többszörösen összetekert selyemöv fogta át.

A férfi arca barna volt, mintha életét olyan országban töltötte volna, ahol mindig ragyog a nap. Szomorú, sötét szemei lázas fényben égtek, öles vonásai nem mindennapi határozottságról árulkodtak.

Ők csak álltak gyámoltalanul a fálnál, és nem merték megszólítani. A férfi végre felemelte a fejét, és mosolytalanul végigmérte őket.

- Üdvözlöm önöket! - mondta idegen akcentussal ejtve a szavakat. - Az utolsó pillanatban érkeztek. Rövidesen megkezdődik a végső ütközet. Akkor már nem lett volna időm fedélzetre venni magukat.

Jenny felpillantott a csillárra, és összeráncolta a homlokát.

- Meg tudná mondani, kérem, hogy hol vagyunk?

A férfi arcára kiült a meglepetés.

- Hogyan?! Hát maguk nem tudják? Nekem azt jelentették, hogy maguk önként csatlakoztak...

- Ez igaz - sietett közbevágni Palotás. - Csakhogy...

A férfi meghajolt, és körbemutatott. - Önök a Nautilus fedélzetén vannak. Rövidesen megkezdődik a támadás. Redhut levegő után kapkodott.

- De hiszen akkor ön... akkor ön...

A férfi ismét meghajolt, és barátságosan elmosolyodott.

- Igen. Nemo kapitány vagyok.

Csak álltak mozdulatlanul, mint három élő szobor.

Amikor King felnézett az égre, a hold már ismét zavartalanul világított. A Tyrannosaurus és társai elvonultak, távoli, tompa döngés jelezte, hogy messzire járnak.

King feltérdelt, és társait kezdte szólógnatni. Előbb Annie, majd Matty mászott ki egy bokor alól. Matty arcán véres horzsolás futott végig, Annie haja rendetlen, nedves csomókban tapadt a fejére.

- Láttátok?

- Mit? - kérdezte Matty, és megtörölgette az arcát. - Valaki eltalált. Valaki megütött. A jó Jézusát, ezt nem ússza meg szárazon!

- Egy őslény volt - mondta bátortalanul a lány. - Elkapott a farkával...

- Marhaság! - dühöngött Matty. - Hiszen nem valódiak! Csak nem akarod bedumálni nekem, hogy Disneylandben őszállatok élnek. Valamilyik fickó volt a karbantartók közül. Utánuk megyek és... - aztán megtorpant, mert eszébe jutott a halott parkőr. Összeráncolta a homlokát, és gondolkodni próbált.

- A többiek?! - ocsúdott fel Annie.

- Elmentek - morogta King, és a sziklatetőt nézte, ahol korábban Bufallo Bill állt. - Elvitte őket egy csészealj.

- Ez bedilizett! - lökött a homlokára Matty. - Becsináltál a makettekől?

King felvonta a vállát.

- Higgy, amit akarsz! Mindenesetre leszállt egy repülő csészealj egy kis hapsival... valami úrlényfélével, és felszedte őket. Nekem sajnos nem sikerült elkapnom a járgányt. Egy tüskés állat a nyomomba eredt. Mire leráztam, ők már fenn voltak a levegőben.

- Úristen - zihált Annie -, ez nem lehet igaz!

- Nekem Itt valami büzlik - mondta Matty, és megszívta az orrát. - Valami nagyon büzlik... Valami...

Ebben a pillanatban a sziklacsúcson felüvöltött egy hang, gyászos, hátborzongató üvöltéssel. Farkas üvölthet így holdfényes kanadai éjszakákon, ha az éhség és a magány tüzes vasként marja a gyomrát.

Annie Mattyhez bújt, King a kése után tapogatózott.

- Mi... ez?

- Nyugi - mondta Matty. - Talán kipróbálnak valami riasztószerkezetet...

Az üvöltés megismétlődött, immár sokkal közelebből. Mintha közvetlenül a hátuk mögött vonyítottak volna a farkasok.

- Menjünk innen, Mát! - könyörgött Annie, és összekulcsolta a kezét. - Haza akarok menni... Én istenem, jó istenem, csak még az egyszer... soha többé nem jövök Disneylandbe, és főleg éjszaka.

Mögöttük elpattant egy faág. King megfordult, kezében a rugós késsel.

- Dobd el a kést - reccsent rá egy rekedt hang -, mert keresztüllőlek!

King megmerevedett, aztán engedelmeskedett. Tompán koppant a kés a betonon.

Széthajoltak az ágak, és széles karimájú kalapban, vállán átvett töltényhevederrel szakállas fickó bukkant ki az ágak közül.

- Dobjátok el a fegyvereiteket! Körül vagytok fogva!

Sorra megzördültek az ágak, s csillogó-villogó puskacsövek meredtek rájuk.

King feltartotta a kezét, Annie visítani kezdett, Matty hátratántorodott, és nem akart hinni a szemének.

- Hát ez jó vicc - mondta aztán enyhe remegéssel a hangjában. - Így ráijeszteni az emberre. MI a pennsylvaniai húszas számú public school tanulói vagyunk és...

A fegyvert tartó férfiak kisorjáltak a bokrok közül. Szakállasok, piszkosak és rossz képűek voltak. Mint a mexikói rablók.

Az a nagy kalapos, aki legelől állt, odasétált King elé, lehajolt, és felvette a kését. A szeme elé emelte, aztán undorodva visszadobta a betonra.

- Gyenge vacak...

A kés a gombjára esett, s a rugó visszavágta a pengét a kés nyelébe.

A fickó felhördült, és Kingre szegezte a puskát.

- Mi vagy, fickó, csodadoktor? Vagy a szellemekkel cimborálsz, mint az átkozott feketék?
- Tanuló vagyok - mondta King, és gyanakodva figyelte a fegyvereseket -, 17 éves... és...
- Vedd fel!

King lehajolt, és felvette a kést.

- Ugrasd ki a pengét!

King megnyomta a gombot, a penge kiugrott.

A férfi ámultan nyúlt a rugós kés után, és néhányszor ki-be ugratta a pengét. Felnevetett, diadalmas, kellemetlen nevetéssel.

- Látjátok? Ez már megint valami jenkifurfang? Több is van belőle?
- Csak ez az egy.
- Kutassátok ki őket!

A fegyveresek rájuk rohantak, és kiforgatták a zsebeiket. Annie zokogott, Matty megpróbált ugyan védekezni, de egy hatalmas pofon elcsendesítette.

- Sehol semmi, James - morogta egy rossz fogú, rókaképű fickó. - Mi legyen velük?
- Legszívesebben mindjárt megszabadulnék tőlük - mondta a parancsnok, és zsebre vágta King kését. - A Nagy Sárkány megparancsolta, hogy mindenkit vigyünk a barlangba...
- Nem lehetne mégis kinyírni őket, James? - nyafogott egy szakállas, és nagyot cuppantott az élvezettől. - Olyan régen nyírtam már ki valakit, olyan régen... már szinte nem is emlékszem rá!

- Magam is így vagyok vele - dörögte az, akit a többiek Jamesnek szólítottak, és bánatosan megvakarta a fejét. - Mégsem lehet. A Nagy Sárkány mindent megtud. Különben is elvem, hogy politikusokkal soha nem húzok ujjat. Megértettétek?

Moroglak, de aztán elcsendesedtek. Összekötötték a foglyaik kezét; Annie-ét ugyanolyan keményen, mint a másik kettőét. A banditák vezére felnézett a sziklacsúcsra, és aggodalmasan megcsóválta a fejét.

- Mintha Buffalót láttam volna erre kószálni. Úgy látszik, hamarosan megkezdődik a nagy támadás. De csak jöjjenek az átkozottak, csak jöjjenek!

Felkuncogott, aztán énekelni kezdett:

*Jesse James kemény fiú volt, hány vonatot kirabolt,
és hány fickót lelőtt!*

*De az a gyáva görény, kibe bízott a szegény,
az lökte a sírba őt!*

Megkerülték a sziklát, és kijutottak egy neon-fénnyel megvilágított mezőre. Annie csak most vette a bátorságot, hogy szemügyre vegye támadóikat. Tizen-tizenöten lehettek, válogatott westernfigurák.

Arcán könnyek futottak végig, s egész testében remegve King felé suttogetta:

- Kik ezek, Arnold?

King komoran bámult maga elé, és csak néhány lépés után válaszolt:

- Nem hallod?

Kísérőik ajkán vadul harsogott az ének:

*Múlt szombati éjen családjá körében
töltötte Jesse az időt;*

*osont Ford, a gálád, s az ablakon át
orvul lelőtte őt*

(Tótfalusi István fordítása)

Annie megtorpant, és halálra vált arccal Kingre meredt.

- Ez... nem lehet igaz, Arnold! Jesse Jamest 1882-ben megölték. Ford lőtte hátba. Hiszen nemrégiben tanultuk.

King felnézett a holdra, és sápadt volt az arca, mintha fehérre festették volna.

- Nem tudom, mi történt, Annie - mondta lassan, és gyengéden meglökte a lányt, hogy induljon már. - Nem tudom, mi történt. Alighanem... visszahullottunk az időben, egy régebbi korbá. Talán éppen Jesse James korába...

- Marhaság! - mordult rájuk Matty. - Nem tudnátok tartani a szátokat? Csak idegesítitek az embert! Időutazás! Ostobaság! Különbösen is el tudjátok képzelni, hogy valaki a saját halála után írt balladát éneklje saját magáról?

Nem tudták elképzelni.

A barlang, amibe betuszkolták őket, óriási volt. Inkább hatalmas, monumentális trónteremhez hasonlított, mint barlanghoz. A bejárati ajtótól néhány száz csigalépcső vezetett a mélybe; a durva, göcsörtös kőbe vajt lejáratot villanykandeláberék világították meg. Kingben felöltött a kétség korábbi elméletével kapcsolatban, de ismét felkúszott a rémület a torkán, amikor a csigalépcső végén nyíló ajtókra esett a tekintete. A vasberakással díszített ajtószárnyak mellett igazi, hamisítatlan SS-kommandó állt őrt. Gőgösen előremeresztett fejvel álltak, mintha magának a Führernek az álmát vigyázták volna. Vállukon rövid nyelvű, bottáras géppisztoly csillogott, élő ellentétéként Jesse James és bandája divatjamúlt mordályainak

- Halt! - mondta a parancsnok, és Jesse felé nyújtotta a kezét. - Dokument?

- Foglyokat hoztunk - mondta a bandita, és farkasszemet nézett a némettel. - A Nagy Sárkány parancsára.

- Rendszerben van - mondta az SS, és intett az öröknek, hogy engedje be őket. - Ismeri a jelszót: "a Nagy Sárkány parancsára!"

Átlépték a küszöböt, Legelől Matty. Az őrpapancsnok szemébe nézett, de nem szólt semmit.

Amikor Annie lépte át a küszöböt, mosolyra húzta az ajkát, és belecsípett a lány karjába.

Elkomorult a tekintete, amikor King arcába bámult.

- Hogy hívnak?

- Arnold Kingnek.

- Kérni fogom a Nagy Sárkányt, hogy szolgáltasson ki nekem. Van némi tapasztalatom az alacsonyabb rendű emberfajtákkal kapcsolatban. Lelépni!

King elsápadt, és nagyot nyelt. Most értette meg igazából, hogy aligha babra megy a játék.

A barlang mennyezete a végtelenbe vezetett, inkább csak sejteni lehetett, hogy létezik egyáltalán. A falakon gömbölyű, tejüveggel fedett lámpák pislákolnak, sejtelmes félhomályba burkolva a föld alatti világot. Messze tőlük, a barlang túlsó végében pedig már csak falra szerelt, lobogó fényű fáklyák világítottak.

Az a néhány száz figura, aki megtöltötte a barlangot, látszólag ügyet sem vetett rájuk. Lázasan sürgölődtek, láthatóan tele volt a kezük tennivalóval. Az egyik rejtett bejáraton múlt századi ekhós szekér robogott be, tetején keresztül-kasul hányt zsákokkal. A zsákok oldalán furcsa, régimódi betűkkel ragyogott a vörös felirat: Robbanószer! A kocsis, fittyet hányva a veszélynek, vadul hajszolta a lovakat, s a zsákok tetején üldögélő fegyveresek egymásba kapaszkodtak, hogy le ne zuhanjanak a kocsiról. Egy másik mellékjáratból néhány rossz arcú, szakállas fickó kerek géppuskákat gurított elő, majd feltűnt egy páncélaútó, elhúzott előttük, s a golyóálló üveg mögül ismerősnek tűnő figura vigyorgott rájuk.

Matty megtorpant, és eltátotta a száját.

- Istenemre! Al Capone! És éppen olyan, mintha élne!

Megpróbált a páncélaútó felé inteni, de az egyik kísérő puskatussal hátba vágta. Matty a földre rogyott. King a segítségére akart sietni, de ő is megkapta a magáét.

Félig öntudatlanul is érezte, hogy vonszolják, cibálják előre, métereken, perceken, tereken, évszázadokon vagy éppen évezredekön át. Akkor tért csak magához, amikor kíméletlen kezek lehajították a barlang kőpadlózatára.

Felnézett, és először a másik kettőn állapodott meg a tekintete. Matty összegörnyedve állt, s szája sarkából vér folyt az állára. Eddigi magabiztossága elröppent, s könnyörgő volt a tekintete, mint a csapdába esett állatoké, Annie ruhája rongyokban lógott, csapzott fekete haja mint a sündisznótüske borította a fejét. Közvetlen az orra előtt hatalmas, köből faragott trónszék emelkedett, éppen olyan, amilyet a New York-i múzeumban látott. A trónszéken egy horgas orrú, sötét arcú férfi ült, egészen furcsa ruhában. Olyanban, mint amilyet Yul Brinner viselt, amikor a tízparancsolatot játszotta.

A férfi kétágú jogart tartott a kezében. Kingnek eszébe jutott, hogy alighanem Alsó- és Felső-Egyiptomot ábrázolja a két ág. Aztán az is eszébe jutott, hogy a férfi nem lehet más, mint valamelyik fáraó.

Fáradtan lehunyta a szemét, és várt néhány pillanatig. Abban reménykedett, hogy amint kinyitja, eltűnik minden, s otthon ébred, vagy legrosszabb esetben is a motelban.

Hátrapillantott. Jesse James és a banditák ott álltak mögöttük, fegyvereiket rájuk szegezve. A fáraó bólintott, és a banditák felé intett a jogarral.

- Derék dolog volt... derék. Kinevezlek helytartómmá. Ki vagy, férfiú?

Jesse büszkén kihúzta magát.

- Jesse James.

Oldalához támasztotta a puskáját, és előrenyújtotta a tenyerét.

- Látod ezeket a kezeket, vezér? Kilenc ember vére szárad rajtuk. És még balladát is írtak rólam, hehehe!

A fáraó el sem mosolyodott, csak a szemöldöke csúszott fel a homlokára.

- Én százezer embert ölettem meg. Nem több, mint öt év alatt. Megöltem az apámat, mert nem akarta átadni a trónt, megöltem a fiamat, mert el akarta venni a trónomat. Megöltem az anyámat, mert azzal fenyegetett, hogy testvért hoz a világra, aki veszélyeztetheti a hatalmam... és megöltem a feleségemet, mert azt hitte az ostoba, hogy ellenemre lehet uralkodónő. Naponta jószoltattam rabszolgák beléből, akiknek magam vágtam fel a gyomrát. Persze élve, mert csak úgy ér valamit a jóslat. Azt jószolták, hogy a gonosznak győznie kell a világon. Nincs idő és nincs tér. Csak a gonoszság. A gonosz végtelen.

Jesse zavarodottan bámulta, aztán megvonta a vállát. A fáraó intett a jogarával.

- Térdeltessétek le őket! A Nagy Sárkány így szereti.

A barlang magasában lassú, monoton dallam hangzott fel sok száz láb csoszogásától kísérve. King szinte maga előtt látta a fehér kámszás, fáklyát vivő alakokat, csuklyába burkolt fejüket, vezetőjük kezében az óriási keresztet.

A dallal és a várakozással ellentétben csak három csuklyás lépett be a fáraó trónszéke melletti oldalbejáraton. Egy középtermetű, hajlott hátú, horgas orrú férfi, két igazi óriás kíséretében. Mindkettő jócskán meghaladhatta a két métert.

A Nagy Sárkány a fáraó trónszéke melletti jóval dísztelenebb, fából faragott karosszékhez lépdelt, és belecsücscent. Felemelte a kezét, és a kereszt jelét rajzolta a levegőbe. A fáraó elmosolyodott, de nem hajtotta meg a fejét. A két hóhérlegény féltérdre ereszkedett.

Jesse James lekapta a kalapját, és a többiekre mordult. Szempillantás alatt lekerültek a fejekről a piszkos, szakadozott szélű sombreroók, mintha szélvihar söpörte volna le őket.

- Itt vannak a betolakodók - mondta a bandita büszkén. - Elkaptuk őket. Nekünk az ilyesmi meg se kottyan!

A Nagy Sárkány most pillantott csak a foglyokra. Annie, Matty és King ott térdeltek néhány lépésnyire a trónszéke előtt, s ahogy felnéztek a Nagy Sárkányra, úgy érezték, mintha mérföldnyi magasságban trónolna a fejük felett.

A Nagy Sárkány a szék karfájára tette a kezét, és halk behízogó hangon beszélni kezdett:

- Az Úr megállította az Időt. Kiteljesítette a teret, és tenyerünkre helyezte a végtelent. A végtelen jószágot és a végtelen gonoszságot. Az Idő beteljesedett - ahogy az Írás mondja -, de meg is szűnt létezni. Nincs többé idő. Elérkezett a végső csata. Megszólalnak a harsonák, és megjelennek a csuklyás lovasok az égen, kezükben korbáccsal és lángoló kereszttel. Ők az

Apokalipszis amerikai lovasai, jönnek, hogy megszüljék a fehér, protestáns és angolszász Amerikát.

- Ez dilis? - suttogta Matty King felé.

- Az Írás pedig így szól: nem azért jött Ő a világra, hogy feláldozza magát, hanem hogy kard legyen, amely kitépi a fajgyalázást e nemzet testéből. En arra kaptam felhatalmazást, hogy megóvjam nemzetünk vérének a tisztaságát. Százszor inkább egy bűnös fehér, mint egy "ártatlan" fekete. A nagy csata küszöbén állunk.

Felemelte a fejét, és intett a hóhérokknak. - Gyújtások meg a keresztet! Néhány mozdulat, és fellángolt a trónszékek mögött álló hatalmas fakereszt.

- Hol gyülekezik az Antikrisztus serege?

Jesse James megvakarta az orrát, és közbevakkantott:

- A tenger alatti városban gyülekeznek a gazemberek.

A Nagy Sárkány felsóhajtott.

- Megparancsoltatott, hogy szaporodjatok és sokasodjatok a föld színén... De nem a tenger alatt! A hitetlenség víz alá rejtezik félelmében, de én ott is rátalálok... Kik vagytok?

Hirtelen fordult feléjük az arca, és King kivételével össze is rezzentek tőle.

- Matty Abrams - mondta a fiú, és megpróbált felállni, de az egyik bandita visszarántotta. - Én nem csináltam semmit. Egyszerűen csak megpróbáltam megnézni...

- Hívó vagy? Protestáns?

- Naná. Amit csak akar, Mr...

- És te?

- Arnold King.

- Pizkos nigger!

- Az Amerikai Egyesült Államok alkotmánya értelmében...

- Fúj! Halljátok belőle a sátán rőfögését? Szerencse, hogy a kezembe kerültél. Megbánod még a percet is, amikor az a nigger anyád a világra hozott.

Annie ekkor készült ki teljesen. A rászegeződő merev pillantástól összeomlott, és ügyet sem vetve a háta mögött álló banditákra, felugrott, és Mattyre vetette magát.

- Segíts, Matty! Tudod, hogy szeretlek! Ments ki innen... nem bírom tovább! Gyűlölöm ezeket az örülteket: gyűlölöm, gyűlölöm, gyűlölöm!

Matty megmerevedett: igyekezett elhúzódnival tőle. Amikor a lány egyre erősebben tapadt hozzá, és szinte el akart rejtőzni a ruhái alatt, megragadta a haját, másik kezével a vállát, eltépte magától, és visszataszította a helyére. Annie végigzuhant a padlón, és rövid időre mintha elveszítette volna az eszméletét.

King hozzá hajolt, és gyengéden megsimogatta a homlokát.

A Nagy Sárkány figyelmét egyetlen mozdulatuk sem kerülte el. Elégedetten hátradőlt a székében, és a hóhérokra mosolygott.

- A fajgyalázás mindig elárulja magát. Le sem tudná tagadni, hogy nigger vér folyik az ereiben. Az ő esetük világos... De te, fiam? Rajtad nem tudok eligazodni... Beszélj!

Matty szeme ide-oda ugrált, majd megnyugodott. Úgy tűnt, kezd tisztába jönni a helyzettel.

- Én hívó vagyok, Mr... Illetve, uram. Konkoly közé keveredtem.

- Derék, derék! - derült fel a Nagy Sárkány arca. - Folytasd!

Matty elvigyorodott. Rájött végre, hogy mit kíván tőle az ürge. A többiek ott egyre a fene, majd csak lesz velük valami. Ha megszabadul a barlangból, könnyedén találhat egy kijáratot, és huss! vissza a motelba! Ezek meg csak másszanak ki maguk a bajból. Úgy kell Kingnek, ha fekete, hát fizessen érte! És ez a hülye Annie is! Azt képzeled, hogy a kisujját is megmozdítja érte! Óvatosan, csak óvatosan!

- Én hiszek... abban, amiben hinnem kell. És a ti oldalatokon állok a nagy csatában!

A Nagy Sárkány töprengett, aztán feléje intett.

- Állj fel, fiam! Hiszek neked. Legalábbis megpróbálok hinni. Csakhogy be is kell bizonyítanod a hitedet.

- Bebizonyítom én - készségeskedett Matty. – Mit csináljak?
- Ha úgy utálod nemzetünk meggyalázóit, mint én, nem is esik nehezedre, hogy megszabadítsd tőlük Amerikát. Igaz?

- Igaz - mondta nyugtalanul Matty, mert nem egészen értette, mire akar a kámzsás kilyukadni.
- Helyes, fiam. Akkor hát a te kezébe adom őket... A niggert és a félnigger lányt. Te fogod megkínózni őket... Hóhérok! A kínpadot és a szerszámokat!

Matty nagyot nyelt. - Én?

- Te. Ez lesz a bizonyítéka, hogy erős vagy a te hitedben. Kitéped a körmüket, aztán csigára húzod őket, és tüzes vassal égeted a húsuikat, hogy a szenvedés meggyűlöltesse velük az életet. Vállalod?

Matty még egyet nyelt, és úgy döntött, hogy miért ne?! Kinget utálja, egyszer úgylis le kellett volna számolniuk egymással... Most nyugodtan megteheti, ráadásul King még védekezni sem tud. Egészen életrevaló ötlet. És senki a büdös életben nem fogja megtudni. Persze Annie az azért más tézta... Ámbár kit érdekel? Egy lány a sok közül. Szereti őt, az kétségtelen, de most nem lehet érzélgősködni. Vagy ők, vagy valamennyien. Ha nem nyírom ki a lányt, engem is kinyírnak. Tiszta önvédelem. Még az esküdszék is felmentene.

- Megteszem - bólintott nyugodtan. - Hol a kínpad?

Annie, aki már korábban magához tért, felsikoltott, és igyekezett Mattyhez bújni.

- Matty! Drágám...! Ezt nem teheted! Hiszen szeretsz, magad mondtad, hogy szeretsz, és én is szeretlek! Ments meg, Matty! Drágám, segíts...!

Matty megborzadt a Nagy Sárkány nézésétől, és a lány felé rúgott.

- Takarodj innét, te kis hülye! Mit törődöm én veled?! Soha nem mondtam, hogy szeretlek! - ez utóbbi mondatot inkább a Nagy Sárkánynak szánta.

- Hogy mondhatasz ilyet... hiszen...

- Fogd be a szád! - üvöltötte Matty, és odaugrott hozzá. Hátrarántotta a haját, és ütni kezdte Annie arcát. - Hazudsz! Egy szavát se higgye el, uram! Azonnal bebizonyítom, hogy bízhat bennem! A legjobb katonája leszek... és a másik kettőt is elkapom. Azt a brekegő Palotást, Redhutot és...

Elharapta a mondatot, mert King horogütése az állán találta. Elvágódott, s magára rántotta a lányt, akinek még mindig vadul tépte a haját.

King érezte, hogy a banditák és a hóhérok ráugranak, lerángatják Mattyról, és rugdalják a veséjét, a gyomrát, ahol érik. Puskatus csattant a fején, aztán elfeketedett előtte minden.

A Nagy Sárkány lassan felállt, és intett Mattynek, hogy álljon fel ő is.

- Rövidesen kezdetét veszi a támadás... nem a jó és a gonosz harcol majd egymás ellen, hiszen ennek így nincs semmi értelme. A fajgyalázást kell kiirtani, minden eszközzel! Nem Jónak kell lenni, hanem erős hitűnek. Hinni kell, és minden eszközzel harcolni a hitedért! Képes vagy erre, fiam?

- Képes - mondta Matty, immár egészen megnyugodva, és belerúgott a földön fekvő Annie-ba, majd Kingbe. - Megkínzom és megölöm őket!

A Nagy Sárkány elégedetten bólintott.

- Eggyel ismét többen vagyunk hát! Az ő haláluk lesz a jel, hogy megindíthatjuk a támadást!

A víz alatti város háború előtti képet mutatott. Amikor a Nautilus kikötött, s az aprócska vízalattjáró a kikötőbe vitte őket, senki sem sietett az üdvözlésükre. Partra léptek, és azt hitték, hogy álmodnak. Óriási város kikötőjében tették szárazra a lábukat, csak hogy ez a város a tenger alatt volt. A kör alakú, nagy ablakos házakból álló utcák felett átlátszó kupola húzódott, húsz-harminc méter magasságban: efelett pedig ott hullámozott, habzott és fortyogott a tenger. Rémulően forgatták a fejüket jobbra-balra, s Jenny arca elé kapta a kezét, amikor az egyik utcasarkon szembe úszott vele egy óriási medúza.

Rövid ideig várniuk kellett. Nemo kapitány gondterhelten maga elé nézett, és csak akkor nyugodott meg a tekintete, amikor hangtalanul melléjük siklott egy ezüstösen csillogó,

áramvonalas vonat. Ekkor vette észre Palotás, hogy az utca közepén egyetlen, az utca szintjéből enyhén kiemelkedő sín húzódik a végtelenbe veszte. A vasúti kocsinak automatikusan kinyílt az ajtaja, hogy beléphessenek. Aztán becsukódott, és rohanni kezdtek mellettük a házak.

Az óriási, gömb formájú építmény a város közepén helyezkedett el. Amikor a vonat közvetlenül melléje ért, kinyílt egy láthatatlan kapu, s ezen át berobogtak a gömb belsejébe.

Nemo kapitány intett. Libasorban szálltak ki a kocsiból, s már meg sem lepődtek, amikor néhány, íjat és nyilat szorongató indián harcos fogadta őket. Amikor megpillantották az érkezőket, felvillajogtak, s vesszőt teltek íjakra. Nemo kapitány felemelte a kezét, és barátságosan intett. Az indiánok visszaintettek.

Palotás csak akkor ocsúdott fel, amikor egy hatalmas teremben találták magukat. A terem közepén hosszú asztal húzódott, mellette férfiak és nők vegyesen. Az asztalfőn egy igazi indián főnök trónolt, olyan pompás tollkoronában, amelyet még egyikük sem látott. Nemo kapitány leült az egyetlen szabadon hagyott székre, ők pedig szorosán mögé álltak. Ösztönösen tettek így, mintha valaki súgta volna nekik.

A főnök felemelte hosszú szárú, díszes pipáját, és nagyot szívott belőle.

- Ülő Bika vagyok. Én és a márki vezetjük a hadjáratot ellenük. Értesültem róla, hogy útban vagytok a víz alatti wigwamokhoz. Gyertek, szívjátok el a pipát!

Redhut nem moccan, egészen addig, amíg Palotás oldalba nem bökte.

- Gyerünk, ez nekünk szól!

- Én nem dohányzom - húzta el a száját a dagadt. - És különben is... mások után!

- Nem érdekes - suttozta Palotás. - Ez békepipa. Itt a víz alatt baktériumok sincsenek. Gyerünk!

Jenny meglódukt, és ő lépett elsőnek Ülő Bikához. Szívott egyet a pipából, s olyan szabályos karikát fújt az asztal fölé, hogy mindenki azt bámulta hosszú másodpercekig.

Palotás karikája sem sikerült rosszul, Redhutét azonban nem bámulta senki.

Ami ezután történt, ismét olyan volt, mintha rövid időre kihagyott volna a tudatuk. Mikor feleszméltek, ők is az asztalnál ültek; körülöttük cowboyok, indiánok, haditengerészek, repülők és néhány vöröskeresztes ápolónővér. Amikor Palotás egészen magához tért, éppen a zöld emberke beszélt, fél testével az asztalra dőlve.

- Belopóztam a barlangjukba. Minden készen áll, hogy megtámadjanak bennünket. Sajnos, nem tudtam őket megmenteni. Mire visszaértem, a nagy állatok már nem voltak ott, de ők sem. Elhurcolták őket.

Most a barlangban vannak, és... a Nagy Sárkány megöleti őket. Bejutottam a barlangba..., immateriálódtam, majd kocsikerékké változtam. Még nyikorogtam is. Egészen közel mentem hozzájuk, de segíteni nem tudtam. Kettőt megkínóznak, és megölik őket a Nagy Sárkány parancsára.

- Csak kettőt?

- A harmadik öli meg őket.

Hosszú csend ereszkedett közéjük, s ezalatt volt idejük, hogy megértsenek mindent.

- Matty?

- A szőke hajú. Meg fogja ölni őket. Ő gyáva. Az érzékelőm kilengett, amikor ráállítottam.

Nem különbözik tőlük. Amikor megbízták, kilengett az örömjelző mutatója. A Nagy Sárkány is megérezte. Ő már közéjük tartozik.

Jenny hangosan felsírt.

- Szegény Annie... Meg kell menteni őket! Értitek? Elmegyünk értük és... Akárhogyan is, de idehozzuk őket!

Nemo kapitány Ülő Bikára nézett.

- Van esélyük rá?

Az indián széttárta a karját.

- Csak a Nagy Szellem tudja! Nincs egyetlen emberem sem, akit nélkülözhetnék. Tudom, milyen érzés meghalni a kínzócsölöpön, de nem kockáztathatjuk a háború sikerét.

Ekkor egy furcsa, fehér parókát viselő, hímzett kabátú fiatalember állt fel az asztal mellől. Hátrattette a kezét, és odasétált Nemo kapitányhoz.

- Valóban nem kockáztathatunk - mondta -, hiszen jóval többen vannak, mint mi. És az állatokat is foglyul ejtették. Félek, hogy ellenünk.

A kapitány hozzájuk fordult.

- Látjátok... nem tehetünk semmit. Nincs, aki kiszabadítaná őket. Arról nem is beszélve, hogy csak icipici esély van a sikerre. A barlangba vitték őket. Oda bejutni is nehéz, kijönni pedig szinte lehetetlen. Ha Lafayette márki sem tud megoldást!

- És... ha mi mennénk? - kérdezte Palotás. – Úgy értem, hogy... mi megpróbálnánk.

Lafayette márki megsimogatta a fiú fejét.

- Hány éves vagy?

- Tizennégy. De... szívós vagyok, és ügyes is.

- Mintha magamat látnám - mondta ábrándozva a márki -, amikor elszöktem hazulról, hogy zászlótartó lehessenek. Engem sem akartak engedni. Mégis elmentem, és nekem lett igazam. Én megadom az engedélyt. - Nemo kapitányra nézett, és bólintott.

A kapitány végigfürkészte mindhármukat.

- A lány nem mehet. Nem tud úszni.

- Már megtanultam - vetette közbe Jenny. – Amikor idejöttünk.

- Az ott más lesz - mondta a kapitány. - Oda már nem jut el az erőnk. És a másik fiú sem mehet.

- Miért? - komorodott el Redhut.

- Nem férsz át a csövön. Csak ő mehet. Palotás.

A fiú nagyot nyelt, és lassan felállt.

- Én... Igen. Valaki megmutatja, merre van az út? Ugyanis... azt hiszem, nem ismerem elég jól a terepet... és...

Csak nézték, nézték, de nem szóltak semmit.

Kiült az arcukra a vállalkozás kudarcának biztos tudata.

A kis zöld emberke hátrataszította a székét, és felpattant.

- Mi lenne, ha elkísérném? A mi kötelességünk nélkülük is tudja a kötelességét. Egyúttal ki is kémlelem őket. És segítek, ha tudok.

Lafayette és Nemo kapitány összenéztek. A főnök megszívta a pipáját, és bólintott.

- Rendben van, beleegyezem. Egyetlen feltétellel. Rád szükség van a kötelességben. Ha kritikusra fordulna a helyzet, megparancsolom, hogy azonnal térj vissza, és... hagyd a fiút a sorsára! Nem kockáztathatjuk a sikert egyetlen ember miatt. Értetted?

- Igenis! - mondta katonásan az úrlény, és gurulni kezdett a kijárat felé. - Gyere!

Palotás elindult utána, és csak akkor fordult vissza, amikor vállán érezte Redhut kezét.

Könnyedén oldalba taszította, és mosolyt erőltetve az arcára búcsút intett.

- Viszlát, Redhut! Viszlát, Jenny!

A lány az asztalra borult, és zokogott.

A kis zöld emberke kinyújtotta a karját, és maga után húzta a fiút.

- Gyere! Nincs vesztegetni való időnk. Hamarosan megindul a támadás. Lejár az akció előkészítésére szánt idő.

- Tehát mégiscsak van idő? - kérdezte a fiú.

- Objektív idő nincs. Csak akcióidő. Nem tudom, érted-e?

- Azt hiszem, igen - bólintott Palotás. – Csészealjjon megyünk?

- A járgány odafenn van a szigeten. Előbb el kell érniük a csőállomást. Csak hulladékszállításra használták eddig, de most nem lehet a Nautiluson utazni. Remélem, beférsz. Behúzta Palotást egy aprócska házikóba, amely közvetlenül a gömb oldalához simul.

Keresztülmentek a házon, kijutottak egy homokkal leszórt udvarra, aztán megtorpantak egy

vastag, átlátszatlan fal előtt. Magub matatott valamit a falon, és kinyitott egy alig látható fekete ajtót.

- Itt a cső - mondta gondterhelten - és a kabin. Csak elférj benne!

Palotás szívét összeszorította a félelem, amikor a félreálló zöld lény helyére lépett. Az aprócska kabin talán egyméternyi magas lehetett, s elképzelni sem tudta, hogy beleférjen.

Visszatántorodott, és nekitámaszkodott a falnak.

- Nem bírom. Képtelen vagyok rá. Úgy érzem magam, mintha...

- Megértelek - bólintott az úrlény. - Jobb lesz, ha visszamegyünk.

Palotás legyűrte a gombócot a torkán, és kétségbeesetten pillantott a kabinra.

- Mégis megpróbálnám!

- Ahogy gondolod.

Palotás mély lélegzetet vett, aztán gyors és visszacsinálhatatlan lendülettel bekuporodott a kabinba. Térdét olyan magasra húzta, ahogy csak tudta, s ráhajtotta a fejét. Így is nyomta a kabin teteje, s mintha minden lélegzetvétellel kevesebb maradt volna az oxigén is. Szólni szeretett volna, amikor az ajtó nagyot csattant, zár csikordult, s ráköszöntött az éjszaka. Valami zörrent, aztán iszonytató erő préselte a kabin falához. Segítségért akart kiáltani, de csak artikulálatlan ordítás hagyta el a torkát. Öklével verte a falat, és csak akkor nyugodott meg, amikor a kabin megállt, és kinyílt az ajtaja. Az úrlény a kezét nyújtotta, és kiségitette a kabinból.

- Fenn vagyunk a szigeten. Megijedtél?

- Nem vészes - mondta Palotás, és megpróbált úrrá lenni hányingerén. - Szigeten vagyunk?

- Nem látod? Akármerre nézel, csak tenger. Gyere, itt a járgányom. Pattanj bele!

Néhány pillanat múlva fenn voltak a tenger felett. A kis zöld emberke a föld felé fordította prizmaszemét, és lemutatott az alattuk rohanó világra.

- Oda szállunk, ahol azokkal a nagy dögökkel találkozotok. Majd behúzom a járgányt egy bokor alá. Szerencsére nem törik.

Úgy szálltak le, hogy Palotás észre sem vette. Az úrlény bekormányozta a járgányt egy bokor alá, aztán kiszálltak. Magub a levegőbe szimatolt.

- Néhány alighanem erre kószál. Ha jól sejtem, éppen a bejárat körül táboroznak. - Töprengve elhúzta kacsacsőrű száját. - Én valahogy csak átosonok köztük, de te... Nem tudod transzformálni az alakodat?

- Sajnos nem - mondta Palotás.

- Vigyázz! Itt vannak!

Az őslények úgy emelkedtek ki a sziklák közül, mint élő hegyek.

- Át kell jutnod közöttük! - mondta Magub, és bátorítóan rámosolygott. - Máskülönben nem megy a dolog. Én a bejáratnál várlak.

Palotás csak annyit látott, hogy a zöld emberke akkorára zsugorodik, mint egy megszárt léggömbfigura. Fordult kettőt, majd halk cincogással eltűnt a fűben.

Palotás magára maradt. Kilesett a bokrok közül, s megpróbálta megtalálni a barlang felé vezető utat. Az óriások azonban mindenütt ott voltak, csak a Tyrannosaurus Rexet nem látta sehol.

Négykézláb ereszkedett, mászni kezdett előre. Félrehajtotta az ágakat, és halkán felsikoltott.

Egy tüskés hátú, nála csak valamivel nagyobb ősgyík nézett vele farkasszemet. Megfordult, és rohanni kezdeti az elhagyott járgány felé. Addig rohant, amíg bele nem ütközött valakibe.

Magub volt, ismét teljes életnagyságában. Egy közönséges seprút szorongatott a hóna alatt.

- Látod, mit hoztam? Egy... öregasszony ült rajta, és a levegőben repült vele. A sziget felől jött, lehet, hogy kikémlelte az érkezésünket. Még jó, hogy észrevettem. Lekaptam a járgányáról.

Látod? Kicsit kényelmetlen, de repül.

- Ez?

- Ez hát! Ki is elemeztem, hogyan. Bizonyos Indulatok hajtják. Rosszindulatok. Ez az üzemanyaga.

Palotás elképedt. Biztos volt benne, hogy a kis úrlény alaposan félreértett valamit.

Boszorkányok csak a mesében vannak... És őslények?

A kis zöld emberke lába közé fogta a söprűt.

- Így ült rajta. És a gonosz indulat hajtotta. Neked is van ilyesmid?

- Nekem... nincs - mondta szégyenlősen Palotás. - Én... alapjában véve...

- Kár - csóválta meg a fejét Magub -, pedig egészen használható járgány lett volna... Nem tudsz valamire gondolni, ami... rossz?

- Hát... Mire?

- Mit nem szabad a Földön?

- Hát... például ölni.

- Oké! - ragyogott fel a kis zöld emberke prizmaszeme. - Akkor arra fogsz gondolni! Nyomás, pattanj fel!

Palotás összeszorította a fogát, és ráült a seprűre. Maga elé képzelte a nemrégiben látott szadista-horror legszadistább jelenetét. - Belépek az erkélyajtón - suttogta maga elé. - Ő ott fekszik fehér hálóingben. Odamegyek hozzá... kivicsorítom a fogam... ő jajgatni akar, de engem nem érdekel...

Észre sem vette, hogy a seprű megemelkedik, és megindul előre. Néhány méterrel a legmagasabb őslény feje felett suhantak át, s már-már a barlang bejárata mellett repültek el, amikor Palotás kiesett a szerepéből. A lány felsikoltott, ő pedig megsajnálta. Nem vágta fogait a lány nyakába, hanem szégyenlősen visszaoldalgott az erkélyre.

- Hé! Fogytán az üzema...! - kiáltotta a kis zöld emberke, de befejezni nem tudta, mert hangos csattanással lehullottak a földre. Magub feltápáskodott, és szemrehányóan a fiúra nézett.

- Nem tudtál még egy kicsit kitartani? Majd a nyakunkat törtük!

Ebben a pillanatban kivágódott a barlang ajtaja, és Jesse James bandája viharzott ki rajta. Hangos nevetéssel tűntek el a sötétben. Mögöttük fülszagató csikorgással egy tigris tank bukkant elő, s a banditák után igyekezett. Nyomában rongyos tengerészek, kalózok s néhányan a maffia emberei.

- Nemsokára kezdődik - morogta a kis zöld lény, és bátorítóan megveregette Palotás hátát. - Igyekeznünk kell! Ha nem tudsz átváltozni, a kürtön kell menned. Azt nem őrzik. Ha lejutottál, rejtőzz el! Amíg nem jelentkezem, ne csinálj semmit! Megpróbálom kitapogatni a gyengéiket. Siess!

- Hol a kürtő?

- A szikla tetején. Mássz le rajta! Igyekezz! Mire Palotás visszanézett a szikla csúcsáról, már nem látta sehol.

A kürtő éppen olyan volt, mint az a cső, amelyben feljutott a tenger fenekéről, azzal a különbséggel, hogy ebben nem volt kabin. Feneketlen, többemeletnyi mélységből szűrődött csak halvány fény a szemébe. Tudta, hogy az ilyesfajta kürtön még tapasztalt alpinisták vagy barlangkutatók is bonyolult biztosítással ereszkednek csak le, neki azonban nemhogy kötele nem volt, de még azt a vacak madzagot is elvesztette valahol, amit egyébként mindig a zsebében hordott. Még egyszer benézett a kürtőbe, és kiverte a homlokát a víz a gondolatra, hogy megcsúszik, és lezuhan.

"Nem - gondolta, és öklendezni kezdett. - Nem bírom megtenni. Képtelen vagyok rá."

Aztán Annie-ra, Kingre gondolt, és egy kicsit Matty-re is. Erőt vett magán, arcát a csillagos ég felé fordította, lábát neki feszítette a falnak, és araszolva megindult lefelé. Mászott, mászott az egyre növekvő sötétségben, vigyázva, hogy meg ne csússzon a lába.

Mikor legközelebb felnézett, már csak gombostűfejnyinek látszottak felette a csillagok.

A hóhérok begördítették a kerekre szerelt kínzó-eszközöket és az ugyancsak kerekeken guruló tüzet. A Nagy Sárkány felállt, és szemügre vette a kőpadot.

- Elég széles mindkettőjüknek. Tegyétek rá őket! Te pedig segíts!

Matty felugrott, és elkapta King karját.

- Ne azt! - mondta a Nagy Sárkány, és Annie-ra mutatott. - A mulatt lány!

Matty csak egy pillanatra habozott. Átkarolta Annie-t, és az alig ellenkező lányt a kőpadra ültette. Figyelmesen nézte, ahogy a hóhérok a rugdalózó Kinget odaerősítik a vaspántokkal, akkor ő is leszorította Annie-t, és rácsatolta a pántokat.

- Matty! -suttogta a lány, és a fiúra nézett.- Matty, drágám... hát csak ennyit jelentett minden? Emlékezz vissza, amikor a vízesés partján...

A fiú érezte, hogy valaki valami kemény tárgyat nyom a markába. Felemelte, és végigvágott vele a lányon.

- Kuss!

Annie behunyta a szemét, és nem sírt, pedig véres csíkot vágott a korbács a lábán. King kivicsorította a fogát, és beleszürkült a dühbe.

- Nyertél, Matty! Meg kellett volna öljelek a késemmel... Most már tudom, hogy meg kellett volna tennem. Ha még egyszer...

A Nagy Sárkány intett, és a hóhérok kiszabadították Kinget. Egyikük rövid, római kardot nyomott a kezébe.

- Meg akartad ölni, hát öld! Rajta!

King nem akart hinni a szemének. Felemelte a kardot. Matty felsikoltott, és a Nagy Sárkány lába elé vetette magát. A csuklyás férfi hátralepett, és Kingre kiáltott:

- Akartad, hát végezz vele!

King felemelte a kardot, a hóhér pedig erősen tartotta a hánykolódó Mattyt.

King szemében könnycsepp jelent, meg aztán elhajította a kardot.

- Nem bírom! Nem bírom! Nem bírom!

Még akkor is ezt ordította, amikor visszakötötték a kőpadra.

Már a kürtő vége felé járt, amikor megcsúszott a lába. A fal felé kapott, de hiába. Megnyílt alatta a kürtő, s zuhant lefelé megállíthatatlanul. Maga sem értette, hogyan fordulhatott a fejére a keskeny vágatban. Erre persze már csak akkor gondolt, amikor kimászott abból a puha, porszerű anyagból, amibe belezuhant, s ami alighanem megmentette az életét. Körülötte fáklyák égtek a falon, s férfiak rohantak sietősen a barlang láthatatlan mélységei felé. Előbb még a falhoz húzódott, amikor valaki elsuhant mellette, később aztán már nem vette magának a fáradságot. Minek, amikor ügyet sem vet rá senki...

A zöld emberke úgy bukkant fel előtte, mintha a sziklából nőtt volna ki.

- Hát veled meg mi történt? - szörnyülködött. - Mibe estél bele?

Palotás egy fáklya halvány fényénél megvizsgálta a kezét, aztán nagyott köpött.

- Hamuba.

Hirtelen megkönnyebbült, és érezte, hogy visszatér belé a bizakodás. Hát ezért nem törődnek vele! Felismerhetetlen a hamu és koromréteg alatt. Most már csak azt kell megtudniuk, hol vannak a többiek.

A kis zöld emberke, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, a barlang fáklyákkal megvilágított vége felé mutatott.

- Ott vannak. Míg te lefelé másztál, kikémleltem őket. Egy... izé... számárba változtam, de jól megjártam. Feltettek a hátamra egy nehéz izét, és csak alig tudtam megmenekülni. Te jó ég, hogy kell vigyázni!

- Ki tudjuk szabadítani őket?

A zöld lény éppen válaszolni akart, amikor kürtészó harsant a barlang vége felől. Palotás kidugta a fejét a bejáróból, majd egészen bemelegedett a főtérembe. Embercsoportok rohantak el mellette: mindannyian a barlang végébe igyekeztek, ahol óriási fáklyák világították meg a termet.

- És én? - rebegte az úrlény.

Palotás habozott, majd visszaugrott a bejáróba, és felmarkolt egy maréknyi kormot. S mielőtt Magub tiltakozhatott volna, az arcára kente.

- Így ni! Most már téged sem fognak felismerni.

- Phú, de keserű! - köpködött a zöld emberke kétségbeesetten. - Ez meg mire volt jó? Tényleg azt hiszed, hogy így...

A kürtszó ismét felharsant, belefojtva a szót. Kalózcsoport rohant el a bejáró előtt: vezetőjük kezében vészjósloán lobogott a fekete, halálfejes zászló. Néhány rabszolga hajcsár követte őket, vízilóbőr korbácsot lengetve, majd a déli hadsereg katonáinak egy csoportja. Aztán csíkos ruhába öltöztetett rabok végtelen sora.

- Gyerünk! - ragadta meg Palotás karját a feketére mázolt zöld emberke. - Alighanem változás történt a programban... Jóságos Kibikut, talán letelt az akció előkészítésére szánt idő!

- Ez... mit jelent? - lihegte futás közben Palotás, és arra gondolt, hogy nincs fegyvere. Hogyan fogják kiszabadítani őket, ha még egy nyomorult kés sincs a zsebében.

- Alighanem azonnali támadást. Lassíts! Ott vannak, látod?

Palotás megtorpant, és igyekezett kikerülni az általános lökdösődésből. A barlang falához tapadt, hagyta, hadd rohanjanak el mellette az utolsó csoportok. Amit látott, félelemmel és egyúttal haraggal töltötte el. Félelemmel és sajnálattal, ahogy észrevette a trónszéke előtt kínpadra feszített Annie-t és Kinget, haraggal, ahogy pillantása a korbácsot lóbáló Matty öntelt képére esett.

- Mit tegyünk, Magub? - csúszott ki száján a szó.

- Figyelj!

A Nagy Sárkány összefont karral állt a kínpad mellett, s elégedetten szemlélte a gyülekezőket. Amikor harmadszor Is megszólalt a kürtszó, gyorsan a két fogolyra pillantott, nyugtalanul felvonva a szemöldökét. Előrelépett, és megvárta, amíg halálos csend tölti be a barlangot.

- Elérkezett a perc, hogy megtámadjuk őket. Az előkészítésre szánt akcióidő letelt... Kémeink kürtszava jelt adott a támadásra. A következő kürtszó az indulást jelzi.

Hangos hurrá kiáltások törtek fel a tolongó tömegeből, s most a fáraó volt kénytelen csendre inteni őket kétágú jogaival.

- Megsemmisítjük és megkínózzuk őket a hit nevében. Kiirtjuk a színeseket! Ők csak élni akarnak: élvezni magát az életet. Undorító és közönséges dolog! Meg kell tanítanunk Őket, hogy a hit az egyedüli, amely világokat mozgat. A célt el kell érniük minden áron! A gonoszság és jóság csupán elméleti kategóriák. A gyakorlat a teljes győzelem! Leeresztette a kezét, aztán a kínpad felé intett.

- Annyi időnk maradt csak, hogy ezt a két niggert átsegítsük a másvilágra... Úgy döntöttem, hogy az ítéletet társuk fogja végrehajtani, aki mától kezdve a mi katonánk. Kezd el, Matty! Palotás elhülve látta, hogy Matty a kerekeken gördülő kovácsműhelyhez lép, felvesz egy fogót a szerszámok közül, felemeli, és várakozva a Nagy Sárkányra néz.

Palotás hallotta, hogy Annie felsír, kétségbeesetten, reményvesztett zokogással. King feldobta magát annyira, amennyire a vasbordák engedték, és ordított, ahogy a száján kifért:

- Meg fogsz döglenni, Abrams! Kívánom, hogy dögölj meg, amikor...

A Nagy Sárkány türelmetlenül intett, s Matty felemelte Annie kezét. Kifeszítette a rángatózó ujjakat, s a fogót ráillesztette Annie nagyujjának a körmére.

Palotás felkiáltott, és anélkül hogy meggondolta volna, mit csinál, kiragadta a revolvert a hozzá legközelebb álló, maffiózó külsejű férfi kezéből. A fickó látott szájjal meredt rá, nem értette, mi történt vele. Bambán bámult üres kezére, majd a rámeredő pisztolyra.

- Kezeket fel! - mondta Palotás ellentmondást nem tűrő hangon, ahogy a westernfilmekben hallotta.

A maffiózó magához tért első meglepetéséből, és ügyet sem vetve a rámeredő fegyvercsőre, megindult Palotás felé.

A fiú keze görcsösen szorította a ravaszt, de nem volt ereje hozzá, hogy meg is húzza. A maffiózó lépett kettőt, és melléje ért.

Ebben a pillanatban felharsant a negyedik kürtszó.

Kissé talán halkabban és hamisabban szólt, mint korábban. A Nagy Sárkány felkapta a fejét, és megragadta Matty karját.

- Várj! Azonnal indulnunk kell... Ez Lee tábornok kürtje! Azt jelzi, hogy harcban áll a rabszolgákkal. Indulnunk kell!

- És... ők? - kérdezte csalódottan Matty.

- Te itt maradsz velük - s a hóhérokra mutatott -, végrehajtod, amivel megbíztalak! Ha kész vagy, követsz. Megértetted?

- Igenis - bólintott Matty, és leejtette Annie kezét a kőpadra. - Sietni fogok.

Mire Palotás felocsúdott, a maffiózó eltűnt mellőle, csak a rohanó lábak nyomán felvert por szálldosott a levegőben. Szempillantás alatt ürült ki a barlang, mintha nem is lett volna benne senki. A trónszékek üresen álltak, csak a kőpadon hánykolódott a két áldozat, s a hóhérok álltak mozdulatlan arccal Mattyvel szemben.

Palotás a falhoz lapult, nehogy azok észrevegyék.

- Éppen idejében szólalt meg a kürt. Ha még egy szempillantást késik...!

A zöld emberke elégedetten felkuncogott.

- Jól csináltam, mi? Pedig nem is volt időm gyakorolni...

Palotás ámulatosan meredt rá. -Te...?

- Gyorsan! - sürgette Magub a fiút és elkezdte húzni maga után. - Gyorsan, mert elkezd!

Matty néhány pillanatnyi bénaság után ismét felemelte a fogót és Annie kezét.

Palotás feledve minden óvatosságot, kitépte magát a zöld emberke kezéből, és kiugrott a terem közepére. Matty csak annyit látott, hogy egy fekete, alacsony, ördögforma fickó toppan eléje.

- Mit akarsz? - kérdezte türelmetlenül, és összeráncolta a homlokát. - A többiek már elmentek, és azonnal megyünk mi is.

- Matty! Én vagyok az, Palotás!

Matty eltátotta a száját. Aztán villámgyorsan felemelte a kezét, és a fogót Palotás felé hajította.

- Meghalsz, béka! És ezek is meghalnak! Fogjátok el...

A két hóhér leugrott az emelvényről, és mint a macskák, puha, laza mozgással két oldalról közeledtek a fiú elé. Palotás felemelte a pisztolyt, és Matty-re szegezte.

- Takarodj onnan, vagy lövök!

Matty elvigyorodott.

- Úgysem mered megtenni, brekegő! Jó is, hogy idejöttél. Legalább téged is megkínozlak!

Kapjátok már el!

A kis zöld emberke odaugrott Palotáshoz, és villogni kezdett a prizmaszeme, mintha elektromossággal telt volna meg. A két hóhér megtorpant, aztán mozdulatlanra dermedt, mint két sóbálvány.

- Ezeket elintéztam - súgta Magub. - Egy kicsit aludni fognak. Őt nem merem. Ha elaltatom, nem tudjuk elvinni. Beszélj véle, hiszen a te társad volt.

Palotás leengedte a revolvért, és közelebb lépett Matty-hez.

- Térj magadhoz, Matty! Nem tudjuk, mi történt velünk... Alighanem eltűnt az Idő. Majd később választ keresünk rá, hogy miért. Gyere... Szabadítsd ki őket! Hazamegyünk!

Matty ajkai közül kivillantak sárgás fogai, ahogy gyűlölettel a hangjában Palotás felé sziszegte:

- Én már nem megyek sehova... És te sem! Megöllek téged is! Azt hiszed, nem tudok elbánni veled, nyomorult?

A kovácsműhely tüzéhez ugrott, s egy izzó, többágú villát kapott ki a lángok közül. Előre tartotta, és fenyegető léptekkel megindult Palotás és az úrlény felé.

- A szemed bánja, béka!

A fiú érezte, hogy a villa hegye a szemét keresi. Még néhány másodperc, és megvakul.

- Sajnálom - hallotta a zöld emberke suttogását, aztán csak annyit látott, hogy a villa kiugrik Matty kezéből, felszáll a barlang mennyezetére, és odaragad a kőhöz. Matty felsikoltott, és visszamenekült a kőpad mögé.

- Kapjátok el! Megparancsoltam, hogy kapjátok el! - ordította a mozdulatlan hóhérok felé. Amikor rájött, hogy hiába osztogat parancsokat, ismét a lángok közé nyúlt, és kirántott egy jókora harapófogót.

- Ne közelíts! - ordította Palotásra. - Tedd le a stukkert és gyere ide! Ha nem... megvakítom őket! Egy... kettő...

A fogó is kivágódott a kezéből, és felragadt a mennyezetre. Ugyanakkor felcsapódtak a vasabroncsok, Annie és King lassan, elkínzott arccal felemelkedtek, hogy lecsusszanjanak a földre.

Matty felüvöltött a rémülettől, és újabb fogót ragadott a kezébe.

- Ne közelítetek! Tűnjetek el! Szabad elvonulást kérek!

Annie szelíden feléje nyújtotta a kezét.

- Matty! Drágám... tudom, hogy nem vagy jól. Csak rossz álom ez az egész. Dobd el a fogót... és meglátod, minden rendben lesz megint... Matty, drágám... Add oda Kingnek a fogót!

- Megölöm az átkozottat! - vicsorgott Kingre.

- Ne! - sikoltotta Annie, és Mattyre vetette magát - Nem hagyom! Szeretlek, Matty!

A szőke fickó elvigyorodott, és Annie felé sújtott a fogóval. A csapás a fején találta a lányt, s a barlang megtelt az égő haj szagával. Annie a földre rogyott, Matty átvette magát a fáraó trónszékén, kikerülte a feléje kapó Kinget, és a tüzes fogót a kezében lengetve eliramodott a barlang bejárata felé.

- Állítsd meg! - kiáltott Palotás a zöld emberkére, és könyörögve összetette a kezét. - Állítsd meg, Magub!

A zöld úrlénynek vakító fény gyulladt prizmaszemében. Szinte látszott az erős sugár a levegőben, amint elérte és körülfonta Mattyt.

Matty megtántorodott, megfordult, és feléjük lengette a fogót.

- Még találkozunk! Nem ússzatok meg szárazon! Ha győztesen visszatérünk, a Nagy Sárkány élve lenyúzatja a bőrötöket... és én nyúzom le valamennyiőtökét! - kiáltotta undorító mosollyal.

- Állítsd meg, Magub! - könyörgött Palotás könnyes szemmel. - Megölik... Állítsd meg!

- Nem tudom - mondta csüggedten a zöld törpe. - Pedig megpróbáltam.

- Azt a kettőt tudtad?

A kis zöld lény szomorúan megcsóválta a fejét.

- Azokat könnyű volt megbénítani. Azok csak bábok. Nincs önálló akaratuk: azt teszik, amit a Nagy Sárkány megparancsol nekik. De ez erős. Neki van saját akarata. Erős, gonosz akarata van. Ártani akar másoknak. Olyan erős a gonoszsága, hogy nem tudom megállítani.

Palotás segített felállni a lánynak és Kingnek. Annie nem sérült meg, csak a hajából égetett ki tenyérynyi darabot az izzó fogó. King a karját tapogatta, és megcsóválta a fejét.

- Hihetetlen. Hogy ennyire szemét legyen valaki!

Kivágódott a barlang ajtaja, de nem jött be rajta senki. Ordítás, vezényszavak, gépek bömbölése, lovak fülhasogató nyerítése töltötte be a termet.

- Megkezdődött a csata - mondta a kis zöld emberke, és igazított valamit a csuklóján lüktető szalagon. - Lejárt a várakozásra szánt akcióidő.

- Én még mindig nem értek semmit - mondta King, és megmasszírozta a csuklóját. - Ki harcol itt ki ellen és miért?

A kis zöld emberke szorgalmasan törölgette a kormot az arcáról, és csak nehézkesen válaszolt: - Eléggé nehezen ismerem ki magam errefelé. Azt hiszem... az egyik oldalon azok állnak, akik tisztaszívűek. Akik segíteni akarnak másoknak, hogy szabadon és szépen éljen mindenki. Míg a másik oldalon... nos, ott alighanem azok harcolnak, akik szeretnék, hogy a többiek nekik tetsző módon éljenek. És persze úgy, ahogy az ő érdekeiknek megfelel. Talán kissé iskolásán hangzik, de erről van szó... Nekem mennem kell! Az én egységem is harcba indul... Ha akartok...

King a kemencéhez lépett, és kihúzott belőle egy tüzes fogót.

- Én megyek.
  - Én is - mondta Palotás, és megkereste a földön a maffiózó pisztolyát.
- Annie kitörölte a könnyeket a szeméből, és ő is kihúzott a tűzből egy fogót.
- Hát ha így áll a helyzet - morogta a kis ember tünődve -, akár indulhatunk is.

A csata már javában tombolt, amikor a mesterséges szigetre értek. Egy tigris tanknak sikerült áttörnie az északi katonák védelmi vonalát, s egy helikopter a partra tett egy SS-alakulatot. Az SS-ek Jesse James támogatásával rohamcsónakon átkeltek a szigetre, és megütköztek Ülő Bika sziú harcosaival. Az északi csapatok néhány katonája tartotta a frontot addig, amíg meg nem kezdődött a visszavonulás. A kis zöld emberke búcsút intett, és visszatért az alakulatához, miután sikerült felhoznia a felvonón Redhutot és Jennyt.

Úgy álltak a tomboló harc közepén, mint az első pionírok. Ki fegyvert, ki pedig hosszú nyelű vasfogót tartott a kezében. A parton iszonyú kavargás támadt, amikor a Nagy Sárkány kieresztette a karámba csalt öslényeket. Puskaapor füstje borította a szigetet, ágyúk torkolattüze fénylett, csapatok éneke csapott feljűk.

King végre lerázta magáról a bñultságot, és meglendítette a fogót.

- Na, én megyek! Adok a képűkbe! És ha elkapom ezt a szemét Mattyt...

Hangja belefűlt a közeli ágyűdörgésbe. Palotás csak annyit látott, hogy társai a levegűbe emelkednek, aztán a földre zuhannak.

A lűpor sűrű fűstje néhány pillanatra szétoszlott, s Nemo kapitányt pillantotta meg, amint a tengerbűl felmerűlű Nautilus fedélzetén állt karba tett kézzel, és az ellentámadásba lendűlű tengerészeket figyelte.

Dobpergés hangzott fel, s a fűst műgűl Lafayette márki bukkant elű, hófehér parókában, kezében kivont karddal. Harsogű éneke legyűzte az ágyűgolyűk robbanásának dűrejét.

*...Ellenűnk tört a kény uralma,
vérben áztatja zászlaját,
vérben áztatja rűt zászlaját...!*

Ez volt az utolsó kép, amire vissza tudott emlékezni. Úgy zuhant az ájulásba, hogy mindűrűkre magával vitte Nemo kapitány titokzatos mosolyát, Lafayette márki ragyogű arcát és zengű énekét.

Rag úgy rohant végű a folyűson, hogy háromszor is rálépett a csápjaira, minek következtében mindháromszor hasra is esett. Vérzett a térde, ahogy megtorpant az elnűk ajtaja elűtt. Sietűsen végűghűzta csápjait az ajtűn, és meg sem várva a beleegyezű cirpelést, berontott a szobába. A rettegett hatalmű elnűk az ágyán hevert csűkos alsónadrágban, és három hátulsű lábán egyensűlyozott valamit. A berontű Ragra bámult - egyszerűen nem hitte el, hogy ilyesmire vetemedhet valaki. Felordított felhűborodásában, és a földre ejtett valamit.

- Ez... ez... atrocitás! Megtiltom! Takarodjűk!

Rag csápra vetette magát az elnűk elűtt, és sápadtan motyogta:

- Baj van! Őriási baj, elnűk úr... Tévedtem, uram. Ha akkor... nemcsak segűdmunkatársak állnak a rendelkezésemre... Azt hiszem, őriási hibát követtem el - zokogta, és könnyek gűrdűltek végű a tapogatóján.

Az elnűk magára kapta fűrdűkűpenyét, és mogorván rávakkantott:

- Mi van hát? Beszéljen!

- A T-14-es objektum... Emlékszik, elnűk úr, hogy milyen következtetést vontunk le az egyes országok vizsgálata során?

- Emlékszem - bűlintott az elnűk. - Hogy vannak dinamikus országok és egy statikus. Őn a galaktikus törvényeknek megfelelűen lélekátvitel segűtségűvel életre is keltette a statikusakat. A dinamikusak rabszolgáit. Ezzel nem stimmel valami?

- Tévedtünk, uram! - zokogott fel Rag. - Nincs statikus ország. Legutolsó méréseink szerint nincs. Az ön által segítségemre küldött munkatársak pótlólagos méréseket végeztek, és kiderítették, hogy tévedtünk. Nincs statikus ország a T-14-en.

- Akkor mi van? - kérdezte az elnök, és érezte, hogy jéghideg kéz markolássza a torkát.

- Amit mi statikusnak hittünk... nem igazi ország. Játékok. Olyan, mint nálunk... a Zik, Bek és Pik országok lényeiről készült élettelen másolatok. Képzelve csak el, ha valaki... lélektranszplantáció segítségével életre keltené őket... és...

Az elnök úgy ugrott ki az ágyból, hogy leesett róla a gatyája.

- A jószágú Kibikutját! És csak most mondja! Azonnali intézkedést kérek! Hiszen ezzel megsértettük a qalaktika tizedik alaptörvényét!

A segédmunkatársak becipelték a gépet, és a megfelelő koordinátákra állították. Rag kinyújtotta egyik csápját, és óriási büntudattal az elnök felé fordult.

- Uram... minden kész a vissza-transzplantációra. Kezddhetem?

- Kezdje, maga tökfej!

Rag csápjája rácsapott a gombra.

Amikor Palotás kinyitotta a szemét, csend ülte meg a szigetet. King éppen az arcát mosta, Jenny csendben sírdogált. Annie Redhut mellett ült, és igyekezett lelket verni belé.

Körülpillantott, és döbbenet fedezte fel, hogy körülöttük őszállat-makettek műanyag darabkái, műanyagból készült emberi végtagok, az első telepések társzekereinek roncsai s egy félig elégett horogkeresztes zászló úszik a hullámok között. Mintha csak elszakadt volna egy film, s a gépész felgyújtotta volna a villanyt. Halálos csend ülte meg Disneylandet.

King kihalászott egy mellettük himbálódzó gumicsónakot, és intett, hogy szálljanak be.

- Nincs messze a part - és a "tenger" túlsó oldalán sorakozó pavilonokra mutatott. - Evező nélkül is átviszlek benneteket.

Lehorgasztották a fejüket, és nem szóltak egészen addig, amíg partra nem léptek.

Annie volt, az aki Kingre emelte égett arcát, és remegő hangon megkérdezte:

- És... Matty?

King nem válaszolt. Visszalökte a csónakot a vízbe, és elindult a kijárat felé. A többiek követték.

Abban a pillanatban, ahogy lehuppantak a kerítés túlsó oldalán, a tenger felett felragyogott a hajnal.

Egészen a délutáni órákig vártak Matty Abramsre - mindhiába. Hat óra tájban jelentette két nyomozó, hogy megtalálták: Disneyland "Tenger Alatti Város" nevű kiállításának mesterséges tengerében akadtak rá, amnéziás állapotban. Külsérelmi nyomokat nem találtak rajta, de semmire sem emlékezett vissza. Arra sem, hogyan került Disneyland területére éjnek évadján.

Furcsa - mondta az egyik nyomozó -, hogy ugyancsak az elmúlt éjszakán huligánbanda garázdálkodott Disneylandben: megközelítőleg 2-3 millió dollárra tehető az általuk okozott kár. Elsősorban az amerikai történelmet bemutató, eredeti nagyságú maketteket törték össze, de súlyosan megrongálták az őslénytani és az ókortörténeti kiállításokat is. Egyelőre nem tudni, hogy van-e összefüggés a huligánok garázdálkodása, valamint Matty Abrams állapota és három éjjeliőr halála között.

A gyerekek szomorúan kucorogtak az autóbuszban. Ki az eljövendő iskolaévre, ki pedig a kórházban fekvő Mattyre gondolt. Ismét esni kezdett az őszi idéző, langyos eső, s szívük megtelt megmagyarázhatatlan bánattal.

Talán még az sem vigasztalta volna meg őket, ha egy galaktikus hírnök közölte volna velük, hogy egy sok-sok fényévnyire lévő galaktikában, egy Rag nevű sült bolondnak tartott tudományos csoportvezető T-14-es objektumot vizsgáló csoportját megerősítették öt kiválóan képzett munkatárssal.